

STAR WARS

BOBA FETT

URMĂRIREA

O NUVELĂ DIN RĂZBOIUL CLONELOR

ELIZABETH HAND

ELIZABETH HAND

STAR WARS

BOBA FETT URMĂRIREA

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Elizabeth Hand
Boba Fett
Book 6 – Pursuit
2004

ELIZABETH HAND

Elizabeth Hand (născută pe 29 martie 1957) este o scriitoare americană de science-fiction și fantezie, care a scris patru din cele șase cărți din seria *Tânărul Boba Fett*. De asemenea, a fost programată să scrie o carte din *Epoca Vechii Republici*, dar ulterior a renunțat.

A scris o recenzie pozitivă despre novelizarea lui Alan Dean Foster a filmului *Trezirea Forței* pentru Washington Post. În ceea ce privește propriile lucrări pentru franciza *Războiul Stelelor*, a declarat că cea mai bună parte au fost emailurile pe care le-a primit de la fanii tineri.

O scrisoare care s-a remarcat în mod deosebit, a fost cererea unui băiat de clasa a III-a care dorea să-i ia un interviu telefonic pentru un proiect școlar.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Moartea înseamnă liniște: este eternă, întunecată, incoloră, fără formă sau sens.

Boba Fett îl privise murind pe tatăl său, Jango Fett, ucis de detestatul Jedi Mace Windu. Pe atunci Boba simțise doar durere și furie. În anii care au urmat, simțise mahnire, durere surdă și constantă pentru lipsa tatălui său. Fusese o durere care se diminuase oarecum în ultimii ani, dar nu dispăruse niciodată.

Singurul lucru pe care Boba nu îl simțise niciodată – nici măcar nu își permisesese vreodată să-și imagineze – a fost ceea ce ar simți de fapt când va muri. Nu crezuse niciodată că va experimenta el însuși moartea – dar acum era mort.

Silueta lui nemișcată era întinsă într-un tunel întunecat și răsucit din interiorul lui Mazariyan, imensa cetate ca un labirint a genialului tehnician Separatist Wat Tambor. În afara zidurilor cetății, izbucnise o luptă acerbă.

Trupele droide puternice ale lui Wat Tambor luptau împotriva resurselor în scădere ale Republicii, conduse de Generalul Jedi Glynn-Beti.

Zidurile lui Mazariyan se cutremurau sub bombardamentele repetate ale trupelor Republicii. Fisurile care apăreau în podea, erau reparate imediat de către nanotehnologia microscopică.

O crăpătură străbătu tavanul de deasupra corpului neînsuflețit al lui Boba. O substanță groasă, asemănătoare mucusului, începu să picure – era fluidul derivat organic folosit pentru a alimenta rețeaua masivă de mașini a lui Wat Tambor.

Dacă Boba ar fi fost în viață, ar fi știut că asta era un semn rău. Republica penetrase cea mai exterioară dintre apărările lui Mazariyan. Cetatea vie fusese atât de grav avariată, încât își pierdea capacitatea de a se repara suficient de repede pentru a supraviețui asaltului Republicii.

Dar Boba nu știa nimic despre asta. Boba era mort – sau cel puțin așa se părea. La doar câțiva milimetri de mâna lui rece se întindea o mică grămadă de ciuperca Xabar pale. Ciuperca producea o toxină paralizantă. Efectul toxinei nu era, din fericire, permanent. După toate aparențele, cineva aflat sub influența ei, părea să fie mort. Boba apucase ciuperca într-un ultim efort de a se salva pe sine dintr-o întâlnire fatală cu teribilul Grievous, Generalul parțial droid al armatei Separatiste.

Dar acum, se părea că efortul disperat al lui Boba ar fi putut eșua...

Capitolul 2

— Iată-l. O voce plată, lipsită de emoție, se auzi prin pasajul întunecat. Cadavrul intrusului.

— Excelent, răsună a doua voce în tunelul gol. Stârvul uman. Nu ar trebui să ne risipim resursele cu el. Nu ne este de folos. Ar trebui să-l lăsăm să putrezească.

— Asta ar fi contrar ordinelor. Wat Tambor a spus că trebuie să fie incinerat. Nu trebuie să existe nicio dovadă că a fost vreodată aici.

Două siluete înalte și subțiri dădură cotul în tunel și începură să se apropie de corpul nemișcat al lui Boba – erau o pereche de droizi muncitori PK-4. Nu erau droizi de luptă – Wat Tambor le ordonase tuturor să apere Mazariyan. Doar o unitate mică de droizi muncitori și pentru reparații mai rămăseseră înăuntru.

Dar chiar și ei vor pleca în curând...

Crrraaaccc! Droizii muncitori se opriră când se cutremură întreaga cetate. Crăpătura din tavan se căscă mai largă. Se prelinse și mai mult fluid gros și rece pe casca lui Boba. Se strecură pe sub marginea vizierei, picurând pe pielea lui. Atingerea era rece, înghețată, întinzându-se ca niște degete pe obrazul lui Boba. Pentru prima dată de când fusese lăsat *mort*, Boba simți ceva.

Tată?

Adânc în mintea lui Boba, pâlpoi o scânteie de cunoștință. Nu putea nici să se miște, nici să vorbească. Dar putea simți. Senzația se diminuea încet.

O altă explozie zgudui cetatea lui Wat Tambor.

Compusul protoplasmatic ieși din locul în care se despicase tavanul. În timp ce droizii PK-4 se ridicară, așteptând să dispară efectele exploziei, picură și mai multă substanță înghețată pe mâna înmănușată a lui Boba. O parte din ea acoperi pata goală de piele pe care Boba expusese o în mod deliberat ciupercii Xabar. Și acum, atingerea aceea înghețată declanșă o reacție în lanț în creierul lui Boba.

Îi reveni memoria. Nu putea clipi sau vorbi – dar își amintea. Atingerea rece a masei organice deveni atingerea mâinii lui Jango pe obraz. Ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis, își aminti chipul tatălui său. Apoi visul deveni un coșmar când își aminti de moartea lui. Gemu. Lui Boba Fett îi revenea memoria. Memoria și cunoștință. Și viața! Mazariyan, gândi el amețit. Bătălia... Grievous... Wat Tambor...

— Trebuie să ne grăbim.

Droizii stăteau deasupra lui Boba. El își înăbuși rapid geamătul în timp ce unul dintre droizi îl împinse. Capul ca de insectă al droidului se răsuci ca să se uite la vânătorul de recompense.

— Wat Tambor nu dorește nicio dovadă că a intrat un spion aici.

Întreaga cetate se cutremură încă o dată.

— O altă explozie! Nu avem timp de pierdut!

Cel de-al doilea droid se aplecă. Mâinile îi alunecară aproximativ sub brațele lui Boba. Ahhhhhh! Boba voia să icnească de durere. Pe măsură ce memoria îl inunda, la fel se întâmpla și cu senzațiile – în primul rând durerea. Ultima lovitură a lui Grievous pătrunsese prin armura lui Boba. Simțea locul unde armura se sfărâmasese în urma impactului, expunând umărul loviturii energetice. Lovitura nu fusese fatală. Dar durerea era chinuitoare. Din fericire, reuși să nu strige. Droizii încă mai credeau că era mort. Dar nu era așa! Boba își simțea plămânii extinzându-se în timp ce inspira. Simți brațele droizilor strângându-se în jurul lui. Era înalt și musculos, iar armura se adăuga la volumul său. Dar droizii îl ridicară fără efort și fără menajamente – de parcă nu ar fi fost altceva decât un sac de gunoi. Sau combustibil pentru incineratorul lui Wat Tambor... Iar pentru ei, chiar asta era.

Ah, gândi el, strângând din dinți.

Cu siguranță putea să simtă durere. Și să vadă.

— Incineratorul va fi ocupat azi, comentă unul dintre droizi în timp ce mergeau repede prin tunel. Avem multă materie organică cu care să-l hrănim.

— Gunoi uman, replică al doilea droid.

Se împiedică când o altă explozie zgudui cetatea.

Boba clipi. Bine că încă mai am casca, gândi el. Altfel ar fi putut observa că am deschis ochii. Încercă să se orienteze în timp ce droizii îl purtau în jos, printr-o serie de pasaje lungi și răsucite. Cavitățile strălucitoare arătau locurile unde zidul cetății suferise daune considerabile în urma atacului Republicii. Peste tot se vedeau droizi distruși, laolaltă cu grămezi strălucitoare de metal topit.

Mă-ntreb cine este în avantaj acum? gândi Boba. Îi ura pe Jedi, dar Generalul Glynn-Beti îl ajutase să intre în Mazariyan. Ultima dată când Boba văzuse bătălia, trupele Republicii luptaseră destul de bine împotriva Separatiștilor. Dacă forțele lui Wat Tambor ar fi fost slăbite de luptă, lui Boba i-ar fi mult mai ușor să scape și să-și găsească drumul înapoi la nava sa, *Sclav I*. Dar mai întâi trebuia să evite să fie aruncat în cuptorul lui Wat Tambor! Riscă și își îndoi una dintre mâini. Puterea îi revenea. Totodată, durerea cauzată de lovitura lui Grievous începu să scadă.

Armura corporală trebuie să fi absorbit cea mai mare parte a loviturii, gândi Boba recunoscător. Simțea că devenea tot mai puternic, mai alert. Era un adevărat efort să nu se miște și să se lovească de droizi. Dar, chiar dacă simțurile se întorceau încet în corpul său, încă era amețit. Reflexele sale nu erau la fel de bune pe cât ar trebui să fie. Și habar n-avea cu cine sau ce ar putea întâlni în interiorul cetății.

Mai bine să aștept, gândi el.

— Pe aici, anunță unul dintre droizi.

Boba se strădui din răputeri să nu tresară, în timp ce se întoarseră brusc și începură să coboare pe o pantă abruptă. Întunericul căpătă o nuanță inconfundabilă roșiatică. În interiorul armurii sale Mandaloriane, Boba începu să transpire.

Vestea bună este că mi-am revenit suficient ca să simt căldura, gândi el cu un amuzament sumbru. Și cea rea? Țasta trebuie să fie incineratorul!

În jurul lui, totul strălucea de parcă era topit. Membrele argintii strălucitoare ale droizilor erau acum roșii și aurii. Căldura era intensă și dureroasă. O ușoară ajustare a sistemului termostatic de răcire al armurii ar avea grijă de asta, dar Boba nu îndrăznea să se miște pentru a-l schimba. Nu încă, oricum. Își întoarse capul cât putu de ușor, rugându-se ca aparența de mișcare să-i fie ascunsă de cască, pentru a nu fi văzută de droizi. Nu părură să-l observe.

— Wat Tambor va pleca în scurt timp, declară unul dintre droizi cu vocea sa plată. Vrea să fie informat când a fost eliminat spionul.

— Eliminarea este iminentă, răspunse celălalt droid.

Boba privi prin vizorul căștii în timp ce droizii îl duceau ultimii pași până la destinație. Erau într-o cameră mare, aproape fără aer, lipsită de orice echipament sau mobilier. La câțiva metri distanță strălucea un pătrat incandescent de lumină, orbitor și aparent la fel de fierbinte ca soarele. Căldura radia din el în valuri sclipitoare. O bandă transportoare, singurul utilaj din cameră, rula încet spre deschiderea incineratorului.

E mult prea fierbinte pentru a-i face față, gândi Boba. Sudoarea i se prelingea pe față, înțepându-i ochii. Nu se putea mișca ca să fugă. Sub el, droizii se opriră. Brațele lor rămaseră pe loc, ținându-l pe Boba deasupra capului. Boba inspiră adânc, apoi își strânse mușchii până când i se încordă tot trupul.

Trebuie să risc – sper să nu observe!

Droizii rămaseră neștiutori. În fața lor, banda transportoare se mișca încet, constant, către incinerator. Și acum Boba putea vedea alte forme pe ea. Bucăți îndoite de metal și plasteel, toate rămase de la droizii deteriorați și – șoc pentru Boba – mănunchiuri neînsuflețite de armuri corporale, carne și arme carbonizate.

Clone, gândi el, și simți un impuls de milă amestecată cu groază. Căștile le acopereau fețele, dar Boba știa ce ar vedea dacă armura lor ar fi fost îndepărtată. Chipul tatălui său Jango. Chipul lui... pentru că Jango fusese șablonul după care fuseseră construite toate clonele. Inclusiv Boba, singura clonă nealterată.

— Îi păstrăm armura și casca? întrebă unul dintre droizi în timp ce îl ridica pe Boba. Brațul său trase de armele de pe centură. Astea nu sunt organice. Și au o calitate excelentă.

Pariez că da! Boba strânse din dinți. Avu nevoie de fiecare fărâmă de voință pentru a nu ataca acum droizii; dar încă îl țineau destul de bune – prea bine. Trebuie să aștept până în ultimul moment posibil...

— Ordinele noastre sunt să îl eliminăm complet, declară al doilea droid. Este timpul să ne întoarcem și să dăm raportul.

Brațul primului droid se retrase de pe centură. Boba își permise un oftat tăcut de ușurare. Se simți ridicat mai sus, până când ajunse direct deasupra benzii transportoare. Gura incineratorului era suficient de aproape încât să-i poată simți căldura prin cizmele întărite. Se uită în jos și văzu cum transportorul aducea una dintre clonele moarte spre deschiderea cuptorului. Pentru o clipă, silueta îmbrăcată în gri păru să atârne în aer, o siluetă neagră pe fundalul flăcărilor alb-aurii. Izbucni o flăcără stacojie, apăru un fir de fum negru – și se terminase. Nimic nu putea rezista acelei călduri! Boba inspiră adânc. Aerul era atât de fierbinte încât simțea că inhala lavă topită. Boba se gândi la toate lucrurile pe care nu le făcuse încă. La jurămintele pe care le făcuse: să devină cel mai mare vânător de recompense din galaxie și să se răzbune pe Jediul care îl ucisese pe Jango Fett.

Jură încă o dată să îndeplinească toate aceste lucruri.

— Gata, spuse unul dintre droizi.

— Gata, fu de acord partenerul său.

Fără vreun sunet, îl aruncară pe Boba spre banda transportoare. Pentru o clipă, Boba rămase în aer, inert ca toate celelalte lucruri moarte de sub el. Apoi, cu un strigăt, Boba se ridică, aruncându-se asupra droizilor. Cu un sunet satisfăcător, cizmele sale loviră capetele droizilor. Se rostogoliră înapoi, iar Boba ateriză în spatele lor înainte să se poată ridica. Bine că droizii muncitori nu sunt înarmați.

— Alertează-l pe Wat Tambor! ordonă unul dintre ei.

Fotoreceptorii insectoizi sclipiră din verde în roșu în timp ce-l examinau pe Boba.

— Avem o problemă la Nivelul Trei. Materie organică reanimată. Solicităm imediat întăriri...

— Asta este ultima ta solicitare! țipă Boba.

Își scoase blasterul, clătinându-se ușor, încă nesigur din cauza toxinei. Își reveni, trăgând o salvă care îl trimise pe primul droid, învârtindu-se, pe banda în mișcare. Al doilea se roti. Și el era neînarmat, dar Boba auzi o explozie de paraziți, pentru că încerca să trimită un semnal de alarmă din vocabulatorul său.

— Lucrurile cu siguranță se încing pe aici!

Boba îl lovi pe cel de-al doilea droid, care se prăbuși într-o parte, pe bandă. Înainte să poată mișca din nou, Boba îl spulberă cu blasterul. Resturile de plastic și senzori plouară pe banda transportoare, în timp ce primul droid cădea în cuptor.

— Cred că a venit timpul să plec...

Băgă blasterul înapoi la centură și se întoarse. În spatele lui era o deschidere.

Probabil pe acolo am ajuns aici. Răsună o alarmă, stridentă. Și se pare că pe acolo trebuie să plec – acum!

Fugi prin deschizătură într-un pasaj îngust. Un tunet înfundat se auzi de afară. Podeaua de sub el tremură. Boba se uită în jur, dar nu văzu nicăieri semne de viață; doar grămezi de moloz, acolo unde tirul Republicii avariase zidurile cetății.

Pasajul mergea într-o singură direcție, așa că începu să alerge rapid, cu o mână înmănușată sprijinită ușor pe blaster. Trebuie să-l găsesc pe Wat Tambor, gândi el cu o hotărâre sumbră. Dacă scapă...

Boba respinse repede gândul respectiv.

Fusese trimis pe Xagobah pentru a-l captura pe Wat Tambor și a-l aduce înapoi lui Jabba Hutt, viu sau mort. Eșecul nu era o opțiune.

Capitolul 3

Boba habar nu avea cum să-și găsească drumul afară din cetatea lui Wat Tambor, darămite să-l găsească pe geniul *Uniunii Tehnologice* Separatiste, înainte să fugă de pe Xagobah. Continuă să urmeze pasajul în timp ce se răsucea și se întorcea, urcând treptat către unul dintre nivelurile superioare ale lui Mazariyan. Aerul curat binevenit trecu pe lângă el, iar Boba îl inspiră recunoscător.

Nu știi cât de mult îți lipsește respirația până nu ești mort, gândi el ironic.

Ajunse într-un loc în care tunelul se bifurca. Aici se opri. Acum îi era mai ușor să respire; îi era mai ușor să facă... totul. Toxina Xabar se epuizaseră în cele din urmă. Dar Boba nu putea da vina pe toxină. Își inspectă armura și văzu unde fusese deteriorată de atacul lui Grievous. În timp ce își trecea o mână peste braț, tresări.

E de rău, gândi el. Era o rană de suprafață, dar armele și săbiile de lumină ale lui Grievous reușiseră să treacă prin armura corporală Mandaloriană. Mai bine să mă asigur că tratez...

Crrraaccc!

Cu un țipăt, Boba căzu înapoi. Îl înconjură o căldură sufocantă. Cu o mână își apucă blasterul, mergând cu grijă, să vadă ce se întâmplase. Dispăruse o întreagă latură din cetate. Acolo unde cu câteva momente mai înainte, zidul tunelului făcea o curbă, acum era doar aer, un inel ars de piatră și metal și masa organică slinoasă, pe care Wat Tambor o modificase genetic din ciupercile native de pe Xagobah.

Boba se apropie cu grijă de deschizătură și privi afară. Mai jos, totul era haos. Intrarea principală în Mazariyan fusese distrusă. Trupele clone năvăleau printr-o deschizătură imensă, printre fuioarele de fum care încă se ridicau de pe margini.

— Uau, spuse Boba, cu o admirație răutăcioasă. Asta a fost explozia pe care am simțit-o în tunel! Republica trebuie să fi folosit un detonator termic pentru asta. Ce mi-ar plăcea să pun mâna pe unul...

Se uită la locul unde soldații clone alergau între fortăreață și un AT-TE. Un strat de fum plutea deasupra solului, amestecându-se cu sporii purpurii care dominau atmosfera lui Xagobah. La marginea luminișul care înconjura Mazariyan, arborii malvil distruși ardeau mocnit. Flăcările lungeau resturile unui imens droid Hailfire. Se vedeau peste tot resturi de droizi păianjeni și droizi de luptă. Resturile carbonizate ale unui droid turn Fromm¹ erau împrăștiate pe pământ ca ruinele unui mic oraș. Câțiva droizi de luptă încă își croiau drum pe câmpul de luptă, trăgând neconținut în timp ce clonele se repezeau spre sau pe lângă ei.

Era clar că Republica era acum în avantaj.

— Wat Tambor trebuie să fi dat semnalul de retragere, mormăi Boba. A venit aici să se regroupeze după ce a scăpat din închisoarea Republicii. Acum, când Glynn-Beti l-a urmărit în vizuina lui, nu mai are niciun motiv să rămână aici.

Boba își întinse gâtul pentru a privi spre cer. Iată, speederele aeriane și chiar câteva nave de luptă Jedi străbăteau ceața violetă, ca și când ar căuta pe cineva.

Wat Tambor, gândi Boba. Și ar fi bine să nu-l găsească înaintea mea!

O explozie bruscă de foc laser ricoșă din peretele în ruine de lângă el. Boba se retrase în gaura căscată.

— A fost mult prea aproape.

Privi pe furiș. Mult mai jos, un soldat clonă arăta spre locul unde stătuse Boba cu câteva secunde în urmă. Înainte ca soldatul să-i poată alerta pe ceilalți cu

¹ Droid turn Fromm (cunoscut și sub numele de droid gardian sau droid santinelă) – droid puternic înarmat proiectat de Tig Fromm, fiul cunoscutului lord al crimei Sise Fromm. Era înalt de patru metri, constând dintr-un turn cilindric care se ridica pe un șasiu blindat, putând călători cu viteze de până la 100 de kilometri pe oră pe cele șase roți pneumatice mari. Era echipat cu numeroși senzori și putea răspunde amenințărilor cu arsenalul său de patru tunuri laser și două lansatoare de bile repulsoare.

privire la prezența sa, Boba scoase arma și trimise o salvă de răspuns. Soldatul clonă căzu, cu o gaură înnegrită acolo unde fusese pieptul.

— E timpul să ne întoarcem la *Sclav I*, spuse Boba.

Se întinse spre a atinge un mic obiect pătrat montat lângă centura cu arme. Ca o precauție, își lăsase pe navă pachetul propulsor principal. Dar încă mai avea lansatorul de cablu lichid. Bun și ăsta. Era un drum lung, foarte lung, până jos.

Ieși cu precauție pe marginea peretelui distrus. Mai jos, trupele Republicii continuau să alerge pe câmpul de luptă. Dar majoritatea clonelor păreau acum că părăsesc cetatea, întorcându-se la transportoare. Boba își protejă ochii, ajustând casca, astfel încât să se poată concentra mai bine prin fum și ceața de spori.

— Acolo. Mâna lui mănușată lovi aerul. Ță este speederul lui Glynn-Beti...

Văzu că Generalul Jedi își trage speederul mai aproape de AT-TE, la marginea poienii. Glynn Beti îl ajutase mai devreme, pe Xagobah, după ce Boba îi salvase tânărul ucenic nesăbuit, Ulu Ulix, de la moarte sigură. Dar Boba știa bine că nu trebuia să aștepte milă de la ea.

Chiar și simplul gând *Jedi* îl făcu pe Boba să scrâșnească de furie.

Gunoiul ăla Jedi, Mace Windu, l-a ucis pe tatăl meu, gândi el. Se uită înapoi la cadavrul soldatului clonă pe care îl ucisese în urmă cu câteva minute. Casca clonei se rostogolise de pe fața lui slabă.

Văzu chipul lui Jango Fett.

Expresia lui Boba deveni sumbră. Se uită înapoi la AT-TE. Silueta mică a Generalului Glynn-Beti coborâse din speeder și se apropia acum de vehicul.

— O să dea ordine echipajului ei, spuse Boba. Acum e șansa mea...

Ridicând ușor brațele, sări de pe peretele cetății și lansă cablul lichid, care se agăță de un copac îndepărtat. Pământul se repezi spre el. Simți mirosul de metal ars și duhoarea unei ciuperci carbonizate.

Vântul și fumul trecură pe lângă el în timp ce Boba Fett se învârtea pe deasupra câmpului de luptă, îndreptându-se spre luminișul în care își ascunsese nava – și unde se afla libertatea lui!

Capitolul 4

— Acolo! De la sol, mult sub Boba, se auzi brusc un strigăt. Un spion! Trageți asupra lui!

Boba se răsuci pentru a privi în jos – un grup de soldați clone alerga dinspre AT-TE, arătând spre el, în timp ce își scoteau arme.

Pachetul ăsta propulsor secundar e bun doar pentru un sprint scurt. Nu pot pierde timpul trăgând asupra lor! gândi Boba cu regret. Smuci propulsorul cu toată forța și zbură mai departe, focurile de blaster răsunând în urma lui. La doar câțiva metri înaintea lui era o pădure de copaci-ciuperci imenși.

Dacă aș putea să ajung la adăpostul...

Un foc laser străpunse copacii cei mai apropiați de el, făcând să plouă peste Boba cu resturi și sevă de ciuperci în timp ce cotea spre coronamentul pădurii. În timp ce sporii violeti se răspândeau în jurul lui, își apucă propriile blastere și se întoarse, trăgând brusc înapoi spre pământ. Doi dintre soldații clone căzură. Celălalt alergă spre pădure, dar se opri brusc când o voce clară strigă din AT-TE.

— Nu trage!

Boba apucă o ramură de copac malvil și se legănă pe ea, trăgându-și sufletul. Se uită în jos și văzu clonele întorcându-se la AT-TE. O siluetă mică în uniformă privi spre pădure. Chiar și la distanță, Boba putu simți forța privirii pătrunzătoare a lui Glynn-Beti asupra lui. Se uită înapoi, îndrăzneț și neînfricat, apoi se întoarse și folosi propulsorul pentru a reveni înapoi la nivelul solului.

— Chiar la timp, spuse el în timp ce cobora.

Auzi sunetul cunoscut care îi spunea că celula de combustibil a pachetului propulsor auxiliar expirase. O opri și începu să alerge ținându-și mâna pe blaster. Îl durea umărul din cauza răniilor provocate de Grievous, dar ignoră durerea.

Trebuie să ajung în aer înaintea lui Wat Tambor...

Pădurea era o masă încurcată de ciuperci și liane. Boba își croi drum cu grijă printre copaci, cu arma pregătită. Din când în când, se uita peste umăr după semne de urmărire. Dar nu văzu pe nimeni.

Trebuie să fie un exod în masă de pe planeta asta, gândi el. Republica și Separatiștii deopotrivă. Asta înseamnă că Xagobah va fi în cele din urmă redat Xamsterilor...

Boba simțit un mic impuls de ușurare, amintindu-și de nativii de pe Xagobah care îl ajutaseră când ajunsese pentru prima dată pe planetă. Blânzii Xamsteri suferiseră sub ocupația lui Wat Tambor, fiind fie uciși de-a dreptul, fie forțați să lupte împotriva Republicii. Acum, în sfârșit, vor fi din nou liberi.

Boba încetini după câteva minute. În jurul lui, arborii malvil creșteau dens, nedeteriorați de război. Undeva, în spatele acestor plante uriașe, asemănătoare ciupercilor, aștepta *Sclav I*, ascuns de dispozitivul său de camuflare.

Boba se opri, ascultând orice sunet de urmărire. Nu era niciunul. Atinse senzorul de pe centura pentru arme, dezactivând dispozitivul de camuflare. Se auzi un zumzet scăzut. Apoi contururile elegante ale navei sale spațiale prinseră formă în poiana mică din fața lui. Boba își permise un zâmbet rar.

— Mă bucur să te revăd, murmură el.

Se plimbă încet în jurul lui *Sclav I*, inspectând nava pentru orice semne de avarie. Dar *Sclav I* își petrecuse timpul pe Xagobah mai bine decât Boba. Verifică lansatorul de rachete de sub panoul ascuns și se asigură că tunurile blaster nu fuseseră afectate de atmosfera umedă a lui Xagobah. Apoi, cu o privire rapidă în jur, pentru a se asigura că nu fusesse observat, urcă la bordul navei sale.

Înăuntru, totul era așa cum îl lăsase. Își scoase casca și o așeză lângă consola de comandă. Apoi apucă o trusă medicală și încropi un bandaj pentru umărul rănit.

Reparațiile la armură vor trebui să aștepte. Alunecă în consola cabinei și se pregătește pentru plecare. În timp ce motoarele lui *Sclav I* prindeau viață, Boba scană rapid calculatorul senzorilor de urmărire. Un set de coordonate clipește pe ecran, împreună cu imaginea unui transportor interstelar din clasa Hardcell.

Nava lui Wat Tambor.

— Te-am prins! strigă Boba triumfător.

Pe monitor se derulează mai multe informații.

Navă înregistrată de Uniunea Tehnologică. Plecare iminentă.

— E timpul să plecăm, spuse Boba.

Programă dispozitivul de urmărire al lui *Sclav I* pentru a monitoriza nava lui Tambor, apoi porni motoarele. Ca o săgeată slăbită dintr-un arc încordat, *Sclav I* țâșni în aer. Atmosfera tulbure a lui Xagobah înconjură nava, dar pâlpâirea imaginii navei lui Wat Tambor strălucea clar pe ecranul computerului. În câteva clipe, *Sclav I* părăsi atmosfera și intra în întunericul familiar al spațiului. În spatele consolei de comandă, Boba se uită hotărât la întinderea stelelor. Observă forma staționară a navei Republicii și o lumină singuratică, ca un far: nava lui Wat Tambor.

— Nu te deranja să încerci să fugi, spuse el în timp ce *Sclav I* porni în urmărirea navei. Nu există scăpare pentru tine.

Nava lui Wat Tambor era proiectată pentru transport interstelar, nu pentru luptă. Asta-i oferea lui Boba un avantaj – sau cel puțin așa credea el. Luă în vizor nava inginerului *Uniunii Tehnologice*, aducând *Sclav I* pe cât de aproape îndrăzni, înainte să tragă.

Blaaammm! Unul dintre tunurile laser ale lui Boba își eliberă sarcina utilă: două încărcături mari de energie atomică comprimată.

— Îmi pare rău, Jabba, strigă Boba. Ai spus *viu sau mort*, dar se pare că va trebui să te mulțumești cu *mort*...

Înclină *Sclav I* în lateral, în speranța unei vizualizări mai bune a distrugerii lui Wat Tambor. Dar vicleanul inginer nu petrecuse chiar degeaba toți acei ani cu *Uniunea Tehnologică*. În timp ce Boba privea consternat, un scut deflector sclipitor păru să înghită nava lui Tambor ca un nor vast. În același timp, o rachetă strălucitoare porni din transportor. Un moment mai târziu, o urmă o a doua rachetă. Senzorul de localizare al primei rachete o trimise în viteză către încărcătura energetică a lui Boba. Izbucni un fulger orbitor în momentul impactului, iar Boba mormăi în barbă. Valurile zdrobitoare de energie străbătură adâncurile spațiului.

Sclav I se cutremură. Însă Boba nu pierdu timp cu furia sau regretul. Senzorii de urmărire a celei de-a doua rachete se blocaseră pe *Sclav I* – racheta se îndrepta chiar spre el. *Sclav I* țâșni în sus și în lateral. Racheta se întoarse și o urmă. Înainte să poată lovi ținta, Boba trase o salvă din tunurile sale blaster.

— Ce zici de asta, Tambor? îl provocă el.

Auzi un sunet satisfăcător de impact. O nanosecundă mai târziu, racheta implodă. Dar venea mai mult foc inamic! Boba retrase *Sclav I* într-o poziție de tragere mai bună, apoi deschise focul asupra navei inamice.

— Dacă aș putea să-i slăbesc scutul deflector, spuse Boba, cu consola înclinându-se înainte în timp ce țintea și deschidea focul. Atunci l-aș putea omorî!

Salvele de energie explodau și pulsau în jurul navei lui Wat Tambor. Salvele de răspuns răsunară în jurul lui *Sclav I*, dar Boba fu prea rapid...

Blaaammm! O explozie îi zgudui nava în timp ce Wat Tambor reușea o lovitură, pătrunzând prin apărarea lui Boba. Se uită repede la monitor, dar nu văzu nimic grav. Fața i se strânse de furie în timp ce *Sclav I* se îndrepta spre nava inamică. Așteptă până în ultimul moment posibil, apoi trase.

Blam! Nimerise! Boba făcu o buclă în spațiu în timp ce nava lui Wat Tambor se legăna periculos. Trecuse de scutul defensiv! Mâna lui Boba pluti peste panoul consolei. Încă un moment și va avea o lovitură clară – iar Wat Tambor va fi al lui!

Tatooine, vin!

În acel moment, văzu altceva. O altă navă, care trecu pe lângă nava lui Wat Tambor ca o flacără fantomatică. Boba icni brusc.

Cunosc nava aia!

Auzise despre ea pe Tatooine, ascultându-i pe ceilalți vânători de recompense povestind luptele și acțiunile duse cu o sălbăticie rece împotriva Jedilor.

Asajj Ventress, gândi Boba. Privi cum nava ei spațială veni tot mai aproape.

Asajj! Poate că era singura persoană din galaxie care-i ura pe Jedi la fel de mult ca el. Crescută pe o lume rapace și ostilă – Rattatak – Asajj fusese antrenată de un Jedi tânăr naufragiat pe planeta ei teribilă. Ky Narec nu fusese doar naufragiat pe Rattatak – fusese abandonat efectiv de Maestrul său, care nu încercaseră niciodată să-l ajute pe tânărul Jedi – sau pe protejata sa, Asajj, care tânjea să scape de pe lumea ei crudă. Dar Maestrul Jedi nu veni niciodată. Asajj nu avu niciodată șansa să le dovedească ce poate, nici Jedilor, nici altcuiva, în afară de mentorul ei. Și când Ky Narec muri, Asajj jurase să se răzbune pe Jedi. Se aliase cu Conte Dooku, devenind unul dintre cei mai înverșunați și mortali adversari ai Republicii. Controlul asupra Forței era excepțional, dar furia ei era copleșitoare, la fel ca abilitățile de luptă... și priceperea cu o navă spațială.

Boba privi cu admirație cum nava lui Asajj despica spațiul.

Ce aliată ar fi! gândi el. Am putea să-l eliminăm împreună pe Mace Windu. Nu. Boba clătină din cap. Mace Windu este doar al meu, își spuse el, simțind un val de furie. Nimeni nu-mi va refuza răzbunarea. Nimeni...

Un baraj de explozii îi spulberă gândurile. La doar o clipă distanță, nava lui Asajj Ventress se îndrepta spre *Sclav I*.

Crede că fac parte din forța Republicii! *Sclav I* țâșni în sus, în timp ce Boba încerca să evite manevra lui Asajj. Dacă ar ști adevărul!

Dar adevărul nu ar fi avut nicio importanță pentru Asajj Ventress. Ea era aici ca parte a forței de rezervă a lui Wat Tambor. Și în acest moment, nu știa decât un singur lucru: o navă necunoscută trăgea asupra inginerului *Uniunii Tehnologice*.

Și oricine ar fi pilotul navei respective, trebuia să moară.

Capitolul 5

Crakkk!

Un vuiet asurzitor dinspre tunurile ionice ale lui Asajj Ventress îl zguduiră pe *Sclav I*. Disperat, Boba trase înapoi spre nava lui Ventress. Dar era mult prea rapidă. În timp ce o privea, nava ei sări peste *Sclav I*. Înainte să poată trage înapoi, tunurile laser ale lui Ventress lansaseră un baraj de încărcături energetice.

Bam! O lovitură directă!

Boba fu aproape aruncat de la consola sa. Trimise o ploaie de lovituri, ca răspuns, dar era prea târziu. *Sclav I* vibra furios când fu lovit de o a doua explozie de plasmă.

Trebuie să scap, gândi sumbru Boba. Nu-l pot pierde pe Wat Tambor.

Sclav I trase spre nava Separatistului. Iar Asajj Ventress trase spre *Sclav I*. Boba își pilotă nava, înclinând-o până când Asajj ajunse chiar sub el. Verifică că minele lui *Sclav I* erau pregătite, apoi trimise o mină ionică, învârtindu-se, spre ea.

Bam!

— Da!

Dar, imediat, strigătul de triumf al lui Boba se transformă în dezamăgire, deoarece mina ricoșă inofensiv în câmpul defensiv al lui Ventress, pierzându-se în spațiu. În același moment, din tunurile lui Asajj izbucniră mai multe salve ionice, drept răspuns.

Crakkk!

Boba gemu când *Sclav I* se legănă brusc spre tribord. Deschise focul înapoi, dar încă o dată Asajj fu prea rapidă. Boba își înclină nava într-o parte, sperând să câștige câteva secunde prețioase în timp ce verifica daunele. Privirea aruncată asupra fișierelor de reparații ale lui *Sclav I* îi dădu vestea proastă. Unele dintre panourile exterioare fuseseră slăbite. Erau daune grave, dar nu fatale. Cu aripa tribord era o altă poveste. Două dintre aripioarele care protejau grilele repulsorului fuseseră distruse. Fără ele, *Sclav I* era schilodit – putea zbura, dar abilitățile sale de navigație erau grav afectate. Mai rău, aterizarea navei avea să fie o adevărată problemă. Nu că s-ar fi putut gândi la aterizare, tocmai acum!

Bam! O altă lovitură dată de Asajj. Boba trase două rachete, având satisfacția să vadă că una dintre ele lovea o latură a navei ei de luptă. Explozia de plasmă străluci aurie și albă, apoi se estompă.

— Nu.

Boba se încruntă. Scuturile de apărare ale lui Asajj absorbiseră lovitura. Iar transportorul lui Wat Tambor rămăsese nevătămat.

— E timpul pentru o nouă tactică, mormăi Boba.

Introduse o serie de comenzi în consola sa. Apăru o grilă pe monitor, afișând coordonatele centurii de asteroizi aflată nu prea departe. Dacă ar putea să o ademenească pe Asajj acolo, ar putea avea șanse mai mari să scape de ea. Apoi putea face o mișcare rapidă înapoi spre Wat Tambor.... Setă propulsoarele la maxim. Nava se îndreptă spre câmpul de asteroizi.

Și chiar în linia de foc a lui Asajj Ventress!

Boba ripostă, încercând să evite atacul lui Ventress. Dar pagubele aduse aripii tribord a lui *Sclav I* îl încetineau prea mult. În timp ce făcea o ultimă încercare de a trage, veni spre el o izbucnire înflăcărată din tunul de ioni al lui Ventress.

Disperat, Boba încercă să evite explozia.

Baaamm!

Cu un strigăt Boba trase de accelerator. Dar nu mai servea la nimic.

Sclav I era terminat.

Capitolul 6

Cu un vuiet asurzitor, nava lui Boba căzu în față, cu nasul înainte. Porni propulsoarele de rezervă, îndreptând momentan nava, apoi privi în sus. Se aștepta să vadă nava lui Asajj cum se apropia de el – sau, mai rău, o altă explozie orbitoare din tunurile ei de ioni... Ceea ce nu se așteptă să vadă era un o navă de luptă Jedi.

— Uau! Boba scoase un icnet de neîncredere. Țsta este Anakin Skywalker!

Îl văzuse deja pe legendarul ucenic Jedi de două ori, în ambele dăți de la distanță. Cel mai recent, Boba privise cum Skywalker distrusese cu succes o navă berbece Separatistă pe Xagobah. Abilitățile de luptă ale lui Skywalker erau la fel de mari ca și sfidarea lui – și ambele erau atribute pe care Boba le admira.

— O alungă pe Ventress! spuse Boba neîncrezător.

Nava de luptă a lui Skywalker se luă după nava lui Asajj ca un tunnor² care își ataca prada. În timp ce Boba privea, tânărul Jedi trase câteva salve precise, fiecare lovitură găsindu-și ținta – Asajj Ventress!

Bătălia se încheie aproape la fel de repede cum începuse. Nava lui Asajj fugi de cea a lui Skywalker. Boba clătină din cap admirativ și oarecum dezamăgit.

Nu a luptat deloc cu el! Își întinse gâtul, urmărind-o – și văzu de ce fugise atât de repede. Nava lui Wat Tambor strălucea, de parcă ar fi fost consumată de căldura soarelui. Boba avu timp doar să geamă, în timp ce transportorul păru să se agite și să explodeze... Apoi, făcu saltul în hiperspațiu.

Totul a fost o diversivune! spumegă Boba, supărat pe sine. Asajj a vrut să mă distragă pentru ca să scape Wat Tambor.

— Și a reușit! spuse el supărat. Cum am putut fi atât de prost? Ei bine, nu se va mai întâmpla niciodată...

Se va asigura de asta! Boba putea face greșeli – dar nu făcea niciodată aceeași greșeală de două ori. Mai ales nu cu Jabba Hutt care dorea rezultate. Expresia lui Boba deveni sumbră când se gândi la gangster. Wat Tambor ar putea fi oriunde în galaxie. Boba nu avea de unde să știe unde. Și, cu *Sclav I* deteriorat, nu exista nicio modalitate să-l urmărească.

— *Identifică-te!*

Boba tresări când un scârțâit de paraziți se auzi prin difuzoarele lui *Sclav I*.

— *Identifică-te sau vei fi distrus!*

Boba lovi panoul consolei.

— Identifică-te tu! contracară el.

— *Anakin Akywalker, din forțele de pace ale Republicii, de pe Xagobah. Am ordine să distrug toate navele Separatiste din acest spațiu. Ai zece secunde să te identifici sau vei risca distrugerea. Zece. Nouă...*

Trebuie să trag de timp! gândi Boba. Dacă se identifica drept vânător de recompense mercenar nu-i va fi prea bine cu Skywalker.

Dar tânărul Jedi făcea parte din forța Republicii care îl alungase pe Wat Tambor de pe Xagobah. Poate că va avea vreo idee cu privire la locul unde fugise inginerul *Uniunii Tehnologice* – informație pe care Boba ar putea să o folosească pentru a-l urmări pe Wat Tambor și pentru a revendica recompensa lui Jabba...

— *...Patru. Trei...*

Mai bine mă mișc rapid, gândi Boba. Și ar fi bine să-mi reușească!

— Skywalker – asta este o cerere de asistență! anunță el în unitatea de comunicații. Boba știa că ăsta era punctul slab pentru Jedi – nu puteau rezista niciodată să fie băieți buni. Nava mea a fost avariata în timpul luptei cu Asajj Ventress – repet, solicit asistență imediată...

² Tunnor – navă de luptă.

Tăcere. În fața lui, nava lui Anakin plutea ca o flacără argintie. În timp ce vorbea, Boba introduse un set de coordonate. Un ecran navigațional pâlpâi la viață – și afișă informațiile de care avea nevoie Boba. Chiar dincolo de centura de asteroizi, o lună mică orbita în jurul lui Xagobah. Dacă pot ajunge acolo, pot repara aripa de la tribord. Și odată ce scap de acest Jedi, voi putea reveni pe urmele lui Wat Tambor...

Vocea lui Anakin se auzi din nou prin unitatea de comunicații.

— *Nu avem nicio înregistrare a unui vas Separatist care să corespundă cu descrierea ta, anunță el. Aproape că părea dezamăgit. Nici nu avem înregistrări care să te indice că faci parte din forța Republicii de menținere a păcii...*

— Am luptat de partea Xamsterilor, interveni rapid Boba. Era destul de adevărat. Și acum mă îndrept spre luna aia ca să efectuez reparații. Așa că...

Urmărind cu atenție nava de luptă Jedi, Boba începu să-și îndrepte încet nava spre lună.

— ...dacă mă lași să plec, îmi pot face treaba – și tu la fel.

Boba știa că își asumă un risc. Acum nu exista nicio modalitate în care să poată zbura mai bine decât Skywalker, nu cu aripa distrusă a lui *Sclav I* – deși, odată ce era reparat, l-ar fi putut pune bine la muncă! În plus, Skywalker probabil că avea lucruri mai bune de făcut decât să piardă timpul cu un mercenar rănit! gândi Boba. Apoi ridică privirea.

Hmm. Se pare că nu – nava de luptă a lui Anakin umplea fereastra lui *Sclav I*.

— *Nava mea te va escorta*, spuse Anakin, în așa fel încât declarația sa simplă să sune ca un ordin. *Dacă schimbi cursul, nava ta va fi distrusă.*

— Voi încerca să nu uit asta, se răsti Boba – după care opri unitatea de comunicații.

Resetă coordonatele lui *Sclav I* și se îndreptă spre lună. Arăta stearpă și nelocuită, cu suprafața plină de cratere. Atmosfera era subțire, dar putea susține formele de viață umane – pentru o vreme, cel puțin. Boba intenționa să rămână acolo doar pentru scurt timp. Alese o vale îngustă între două cratere și pregăti *Sclav I* pentru aterizare. Nava lui Skywalker îl urmări, suficient de aproape încât Boba să nu poată fugi de el, dacă ar fi încercat. Cumva, asta nu părea o idee bună, pentru moment. Boba redusă puterea motorului și *Sclav I* începu coborârea finală. Privi impasibil cum nava lui Skywalker îl urma ca o umbră strălucitoare. În câteva minute, *Sclav I* aterizase. După câteva secunde, nava de luptă făcu același lucru.

— Rămâi unde ești, trosni o voce prin unitatea de comunicații de bază.

Boba pufni. În niciun caz nu avea de gând să rămână pe loc precum un călător Khommite pașnic, așteptând să fie arestat! Verifică centura de arme, asigurându-se că blasterele erau bine ascunse. Apoi luă casca și se îndreptă spre ușă. Apoi se opri. Casca de luptă Mandaloriană a lui Boba aparținuse tatălui său, Jango Fett, înainte să fie ucis de Mace Windu. În ultimii câțiva ani, o purtase Boba, împreună cu armura corporală. Chiar și după tot acest timp, lui Boba îi era un dor teribil după tatăl său; armura era una dintre puținele moșteniri pe care Jango le lăsase fiului său. Boba o purta cu mândrie și pricepere. Casca și armura lui Jango deveniseră o priveriște temută pentru toți cei pe care îi vâna Boba.

Dar voia Boba să fie recunoscut tocmai acum? Cugetă pentru o clipă. Era aici, acum, pentru că un membru de rang înalt al Republicii apelase la Jabba, solicitând ca gangsterul Hutt să pună pe unul dintre vânătorii săi de recompense să-l urmărească și să-l ucidă pe Wat Tambor. Republica dorea ca moartea lui Wat Tambor să pară a fi opera unui asasin singuratic. Iar Jabba știa că numai cel mai bun vânător de recompense al său – Boba Fett – putea fi capabil să-l omoare pe istețul inginer al *Uniunii Tehnologice*. Dar Boba eșuase. Până acum, cel puțin.

Anakin Skywalker conducea trupele Republicii în luptele lor continue cu Separatiștii. Dacă afla de misiunea lui Boba? Dacă ajungea vreun zvon la Jabba, reputația lui Boba ar fi distrusă! Mai mult decât reputația – viața lui.

Și am un fel de atașament sentimental față de ea, gândi Boba.

Se uită la casca Mandaloriană, apoi aruncă o privire pe fereastră. Anakin Skywalker cobora din nava lui. Se ridicară nori de nisip când picioarele lui în cizme

intrară în contact cu suprafața lunii. Se opri pentru a-și inspecta superficial nava de luptă, apoi se întoarse și îndreptată spre *Sclav I*.

Boba inspiră adânc. Își scoase casca, reticent – deocamdată.

— E doar temporar, spuse el, surprinzându-și chipul pe fereastra întunecată.

Părea sumbru și hotărât, o versiune mai tânără a tatălui său. Asemănarea superficială pe care o avea cu clonele lui Jango Fett fusese îndepărtată de mult prin lupte și încăierări. O clonă nu supraviețuia suficient pentru a-și purta experiențele pe față. Dar anii de vânătoare și ucidere întăriseră expresia lui Boba. Zâmbea rar în ultimul timp. Când o făcea, era de obicei, atunci când o vedea pe prietena sa Ygabba și pe tatăl ei, Gab'borah, pe Tatooine.

Dar acum nu era pe Tatooine. Și nu avea de gând să se întoarcă acolo până nu putea raporta moartea sau capturarea lui Wat Tambor.

În interiorul navei, un sunet scăzut îl avertiză de sosirea unui intrus. Tânărul vânător de recompense decuplă alarma, apoi deschise cala de ieșire. Cu o mână sprijinindu-se ușor de centura de arme și cu cealaltă pregătită deasupra blasterului, Boba Fett ieși cu pași mari în întâmpinarea lui Anakin Skywalker.

Capitolul 7

Suprafața lunii era rece și aspră – aproape la fel de rece și aspră ca privirea tânărului care îl aștepta pe Boba. În timp ce cobora, vânătorul de recompense îl cântări pe Jedi. La fel ca Boba, mare parte din tinerețea lui Anakin Skywalker fusese consumată în luptă și greutate. Era mai înalt decât Boba, îmbrăcat în tunica distinctivă a unui Jedi tânăr, modificată pentru a se potrivi cu gusturile lui și cizme înalte până la genunchi, cu părul vâlvoi, căzut până la umeri. Avea purtare și disciplină Jedi, abilitățile unui Jedi și o sabie de lumină Jedi lângă el.

Dar aroganța pe care Boba o văzu în ochii lui Anakin nu era specifică unui Jedi. Nici nerăbdarea lui Anakin nu era. Boba își păstră proprii ochi întunecați, atenți și neîncrezători, lăsându-și o mână pe blaster în timp ce cobora din nava sa.

Cei doi se potriveau. Boba era puternic și bine clădit, chiar dacă îi lipsea oarecum agilitatea lui Anakin. Tânărul vânător de recompense nu avea nici mândria extremă a Jediului. Mândria consuma energie – energie care putea fi investită mai bine în concentrare și viclenie. În asta, cel puțin, Boba era avantajat.

— Ai făcut un zbor bun acolo, spuse Boba. Expresia lui rămase distantă, dar își înclină ușor capul, recunoscând priceperea lui Anakin. Probabil că m-ai salvat.

Anakin păru ușor uimit. Dar își reveni repede.

— *Probabil?* întrebă el ridicând o sprânceană. Mai mult ca sigur. Se uită pe lângă Boba spre aripa tribord a lui *Sclav I*. Ai încasat o lovitură dură, spuse el, apoi adăugă cu regret, dar ai luptat bine și tu. Asajj este un dușman mortal. Nu au supraviețuit prea mulți unei întâlniri cu ea. Ai avut noroc... Boba Fett.

Acum veni rândul lui Boba să fie surprins. Corpul lui se încordă instinctiv, gata să intre în acțiune dacă era nevoie. Dar Anakin continuă doar să-l privească cu aceeași căutătură rece și apreciativă.

— Da. Știu cine ești – și am știut de mult timp. Maestrul meu, Obi-Wan Kenobi, mi-a vorbit despre tine.

Boba simți cum i se strânge stomacul. Obi-Wan Kenobi! Boba și tatăl său scăpaseră din detestatul Jedi pe lumea sa de origine, Kamino. S-ar fi putut să fie Kenobi cel care ordonase asasinarea lui Wat Tambor? Boba se uită cu atenție la Anakin. Se aștepta pe jumătate să-l audă pe tânărul Jedi vorbind despre eșecul lui Boba în a-l captura pe geniul Separatist. În schimb, Anakin se uita la Boba gânditor, ca și cum ar fi fost o piesă de șah pe o masă de joc.

— Da, am auzit de tine, continuă Anakin în cele din urmă. Și te-am și văzut – acolo, pe Xagobah, când l-ai salvat pe ucenicul lui Glynn-Beti. Ai fost curajos. Și nesăbuit. Un zâmbet mic strâmbă gura lui Anakin, iar el îl slăbi strânsoarea pe sabia sa de lumină. Bună treabă.

— Mulțumesc.

Boba se relaxă puțin. Se întoarse, aruncând o privire sub *Sclav I* pentru a vedea ce pagube ratase.

— Pare să fie în mare parte aripa, spuse Anakin. Trecu pe lângă Boba și se ghemui să inspecteze mai atent. Vezi aici? Se pare că sudura a fost slăbită. Și asta...

Boba privi, amuzat, cum Anakin se târâște sub nava sa. Jediul scoase un mic set de instrumente din tunica sa.

— ...chiar ar fi trebuit să se ocupe cineva de asta, cu mult timp în urmă. Cât timp a trecut de când nu ai mai intrat cu nava prin service?

Boba ridică din umeri. S-a gândit la Qinx, mecanicul său de pe Tatooine și la vechea cerere a lui Boba de a fi modernizate scutul lui *Sclav I* și de a-i fi revizuite sistemele exterioare de arme.

— Prea mult, probabil, răspunse el.

— Asta e sigur. Anakin clătină din cap. Își trecu mâna de-a lungul uneia dintre duzele propulsorului navei. Ai lucrat foarte mult la ea, singur, nu-i așa?

— Am făcut câteva îmbunătățiri.

— Destul de multe, se pare. Anakin îi aruncă lui Boba o privire rară de admirație. Asta este o muncă bună. Este o navă bună. Și ai noroc că daunele nu au fost mai grave. Probabil că pot îndrepta aripa asta fără prea multe probleme.

Anakin ezită. Probabil se întreba ce ar spune Obi-Wan despre asta.

Un Jedi nu ar trebui niciodată să-și lase jos garda, îi răspunse Boba în minte. Loialitatea unui Jedi este mai întâi față de Ordin, apoi către Republică...

Brusc, privirea albastră a lui Anakin se fixă asupra lui Boba.

— Nu încerca nimic, Fett. Am primit o descriere completă de la Glynn-Beti. Anakin trecu o mână de-a lungul sabiei de lumină. Nu că aș fi avut nevoie de ajutor.

Boba ignoră amenințarea implicită.

— Am de lucru, spuse el cu duritate.

Făcând o grimasă, apoi își atinse umărul rănit.

— Mai bine ai grijă de el, spuse Anakin înainte să-și îndrepte atenția asupra lui *Sclav I*.

— Și armura, spuse Boba, mai mult pentru sine decât către Jedi. Porni înapoi spre nava sa. Se opri deodată, încruntat. Ai auzit asta?

— Ce? se auzi vocea înăbușită a lui Anakin din spatele aripii de tribord.

Boba rămase alert, ascultând. Ochii lui atenți priveau peisajul lunar sterp: nisipul roșcat pal sculptat în pânii și aflorimentele precum turnurile ruinate sau rămășițele unor nave spațiale distruse. Între craterele mari, se căscau tuneluri mai mici, negre ca cerul presărat cu stele. Dar nu era niciun semn de viață. Nimeni în afară de Boba Fett și Anakin Skywalker nu se mișca în locul ăsta pustiu.

— Nimic, spuse Boba. Trebuie să fi fost doar în imaginația mea.

Se întoarse în *Sclav I*. Înăuntru, totul era tăcut, cu excepția sunetelor lui Anakin care bătea și lucra la aripa îndoită. Boba avu grijă de umărul rănit, curățând rana și punându-și bandaje proaspete. Apoi se apucă să-și repare armura.

Ygabba și Gab'borah i-o dăduseră pe Tatooine – armura împreună cu cizmele de luptă Mandaloriane ale lui Jango Fett. Armura fusese deteriorată de Grievous, dar putea fi reparată. Boba o examinează cu atenție, apoi scoase propria lui trusa de reparații și vopseaua pentru retușare. Se simțea bine reparându-și armura. Cumva, o făcea să se simtă mai mult ca și cum ar fi fost a lui Boba.

Este a mea, se gândi el, netezind un loc zimțat în care explozia energetică a lui Grievous arsese plasteelul. Apoi începu revopsirea armurii, cu o culoare ușor mai închisă decât cea preferată de Jango. Apoi mai făcu alte câteva ajustări, strângând aici, prelungind dincolo. Boba știa că tatăl său ar fi fost mândru de el. Și mai știa că tatăl său va înțelege. Boba era propriul său stăpân acum. Acceptase moștenirea lui Jango Fett. Nu doar casca și armura lui, nu doar cartea pe care i-o lăsase Jango, ci și înțelepciunea și priceperea lui Jango, disciplina și determinarea lui. Toate aceste lucruri îl făcuseră pe Boba ceea ce era el acum. Unul dintre cei mai buni vânători de recompense din galaxie. Dar Boba nu se mulțumea cu asta. În timp ce se strecura în armură și o fixa peste piept, se gândi la Huttul Jabba. Jabba plătea bine – pentru un Hutt – dar Boba voia să se descurce pe cont propriu.

E timpul, gândi el, trăgându-și casca. Se îndreptă și își privi reflexia într-o oglindă. Un fior de durere trecu prin el din cauza a ceea ce văzu acolo. Simțea pierdere, și dragoste, și durere, dar și mândrie.

Arăt ca tatăl meu, gândi el. Aș vrea... Aș vrea să mă poată vedea. Ar fi mândru de mine. Știu asta.

Oglinda arăta o persoană înaltă, cu umeri largi, cu fața mascată de casca de luptă; dar purtarea și puterea lui erau clare pentru oricine voia să vadă.

Și nu era doar asasinul cel mai prețuit al lui Jabba. În curând, Boba Fett va fi cel mai bun vânător de recompense pe care îl cunoscuse galaxia...

Din toate timpurile.

Capitolul 8

Se îndreptă cu pași mari spre ieșire pentru a verifica reparațiile lui Skywalker. Se opri din nou în prag...

Sunetul ăla, gândi el. Ascultă, cu toate simțurile ascuțite. Dar sunetul, orice ar fi fost, îi scăpă din nou. Se întoarse și se grăbi să coboare pe suprafața lunii lângă nava sa.

— Cum stă treaba? întrebă Boba.

Se aplecă să privească aripa lui *Sclav I*.

— Aproape gata. Anakin își șterse o pată de grăsime de pe obraz și făcu un pas înapoi. Tu ce crezi?

Boba își trecu mâna peste aripă, fluierând încet.

— Uau. Cu greu îți dai seama că a fost deteriorată.

— Da, spuse Anakin cu mândrie.

Dar cumva, mândria lui Skywalker nu mai arăta atât de mult a aroganță. Părea mai degrabă satisfacție și chiar fericire. Rămase o clipă în picioare și își admiră propria lucrare. Apoi se întoarse spre Boba. Fu rândul lui Anakin să fie impresionat.

— Armura ta arată bine, spuse el admirativ. Și casca.

Boba ridică din umeri.

— Am făcut tot ce am putut.

— Da, spuse Anakin cu o aprobare din cap. Pot observa asta.

Pentru o clipă, cei doi tineri rămaseră în tăcere. În cele din urmă, Boba spuse:

— Mulțumesc pentru că m-ai ajutat cu reparațiile navei. Dar am o treabă importantă de făcut...

— La fel și eu, îl întrerupse Anakin. Ai încălcat spațiul aerian al Republicii, pe Xagobah. Toate persoanele neautorizate devin automat deținuți ai Republicii. Acum ești în sarcina mea.

Mâna lui Boba se mișcă spre blaster. A lui Anakin făcu același lucru cu sabia de lumină. Ochii lui ca oțelul rămaseră fixați Boba.

— Nu are rost să rezisti, spuse calm Skywalker, deși vocea lui avea o urmă de amenințare. Dar voi pune o vorbă bună pentru tine...

Întregul corp al lui Boba se încordă în timp ce se punea în poziție de atac. Apoi făcu o grimasă. Rănile pe care le suferise de la Grievous erau prea mari. Chiar în timp ce se mișca, simțea că sângele i se scurgea din umărul rănit. Durerea era chinuitoare – dar nu îl lăsă pe Skywalker să știe asta.

— ...după ce te duc la interogatoriu, încheie tânărul Jedi. Sunt sigur că putem găsi ceva de muncă pentru tine în cadrul Republicii.

Grimasa lui Boba se adânci, deși nu de durere. În niciun caz! gândi el. Munca pentru Republică nu era o opțiune. Să lucreze pentru oricine altcineva, în afară de el însuși, nu era o opțiune! Poate că Huttul Jabba îi plătea recompensele, dar nimeni nu îi pune limite lui Boba Fett. Nici Jabba. Nici Republica.

Și, cu siguranță, nu Anakin Skywalker.

Dar cum să scape de Jedi? Boba privi peisajul lunar pustiu care îi înconjura. Dune, cratere, găuri fără fund, ca niște ochi goi, oribili sau ca niște guri pe suprafața lunii. Nu avea să găsească niciun refugiu acolo. Nici ajutor...

Încercă cu disperare să găsească un plan.

Dacă n-aș fi avut lovitura asta dată de Grievous! gândi el. Tresări, amintindu-și de întâlnirea care aproape îl ucisese – care l-ar fi ucis, dacă Boba nu ar fi reușit să-și folosească inteligența pentru a scăpa. Se uită la Anakin.

Aș putea să-l dobor, dacă nu aș fi rănit, gândi el sumbru. Și dacă nu ar fi avut o armată a Republicii sub ordinele lui! Aș putea încă să-l dobor...

De parcă tânărul Jedi i-ar fi putut citi mintea lui Boba, Anakin spuse:

— Nici măcar să nu te gândești la evadare, Fett. Nu ești pe măsura mea. Nava cu trupe a lui Glynn-Beti este în apropiere. Te voi aduce acolo și va decide ea ce va face cu tine.

— Nu...

Boba făcu un pas spre Anakin. Mâna lui Skywalker se strânse în jurul armei în timp ce Boba vorbea.

— Am o idee mai bună.

Anakin îl privi suspicios.

— Te avertizez, dacă...

— Dacă, nimic! se răsti Boba. Dacă nu mă asculți acum, faci o greșală.

Ochii lui Anakin se îngustară.

— Despre ce vorbești?

Vânătorul de recompense ezită. De la moartea tatălui său, Boba fusese susținut de două lucruri. Unul era dorința arzătoare de a se răzbuna pe ucigașul tatălui său, Mace Windu. Celălalt era un secret pe care îl știa doar Boba. Era un lucru pe care îl aflase atunci când se aflase pe planeta toxică, Raxus Prim. Fusese dus acolo de vânătorul de recompense Aurra Sing, care fusese angajată să îl prindă pe Boba, de către cineva cunoscut sub numele de *Contele*.

Contele era, de fapt, liderul Separatist Contele Dooku, dușman al Republicii. Era un fost Maestru Jedi, care, la fel ca Boba, acum îi ura pe Jedi. Spre deosebire de Boba, Dooku se aliase cu Separatiștii. Totuși, numai Boba știa că de fapt, Contele Dooku era aceeași persoană cu misteriosul Tyranus... același Tyranus care apelase la Jango Fett pentru a deveni sursa armatei de clone a Republicii... Același Tyranus care, prin urmare, ajuta și Republica!

Boba păstrase aceste informații secrete față de Republică și Jedi – până acum. Avea armura și casca lui Mandaloriană. Avea unele dintre cele mai sofisticate arme din galaxie. Și mai avea *Sclav I*, cea mai bună navă din galaxie.

Dar, chiar acum, știa că niciunul dintre aceste lucruri nu era la fel de valoros ca ceea ce știa despre Conte. Cunoașterea secretului Contelui era, de asemenea, o armă. Și în acest moment, era o armă mai puternică decât orice altceva poseda Boba. Se îndreptă de spate și se uită rece la Anakin Skywalker.

Cunoașterea înseamnă putere, îl învățase tatăl său. Cunoașterea este o armă – folosește-o cu atenție sau vei plăti!

În timp ce se uita la tânărul Jedi amenințător din fața lui, Boba spera că informația pe care o avea nu-l va ucide.

Capitolul 9

Boba se uită la Anakin.

— Am informații vitale pentru siguranța Republicii, spus el.

Anakin se uită la el cu o neîncredere rece.

— Ce?

— M-ai auzit. Boba se uită la Jedi. Ceea ce știu ar putea însemna diferența dintre înfrângerea Republicii – sau victoria finală.

Strânsoarea lui Anakin pe armă slăbi, doar un pic.

— De unde știu că spui adevărul?

Boba ridică din umeri.

— Nu ai cum. Dar dacă spun adevărul, Republica ar putea avea cunoștințele de care are nevoie pentru a-i învinge pe Separatisti. Și dacă nu le folosiți, Republica ar putea fi distrusă. Ești dispus să riști așa ceva?

Boba îl urmări cu atenție pe Anakin. Orice ar fi fost, nu era un laș. Nici prost. Anakin clătină din cap.

— De ce te-aș crede? Ești doar un vânător de recompense fără valoare!

— Nu sunt orice vânător de recompense! replică Boba. Gândește-te la asta. Ai spus că Obi-Wan Kenobi ți-a spus numele meu. De ce s-ar deranja să-ți vorbească despre mine, dacă nu aș fi important?

Anakin se încruntă.

L-am dus! gândi triumfător Boba. Înainte ca Jediul să poată spune mai multe, Boba continuă repede.

— Trebuie să merg pe Coruscant. Cuvintele îi ieșiră aproape înainte să știe ce spune. Dar imediat ce o spuse, își dădu seama că avea dreptate. Ceea ce știu poate fi împărtășit doar cu autoritățile cele mai înalte. Dacă vei încerca să mă oprești, vei fi acuzat de trădare.

— Pe Coruscant?

Pentru o secundă, Boba avu satisfacția de a-l vedea pe Anakin șovăind. Dar numai pentru o clipă.

— Nu există niciun loc pe Coruscant pentru un vânător de recompense ca tine! Nu se va întâlni nimeni cu tine. Nimeni important, oricum.

— Aici te înșeli, spuse Boba. Chiar în timp ce vorbea, își simți gura uscându-se. Era un risc serios, poate cel mai periculos risc pe care și-l asumase în întreaga sa viață. Mă va întâlni cineva acolo. Cineva important. Cineva puternic...

— Cine? întrebă Anakin supărat.

Boba inspiră adânc. Știa că nu își juca doar norocul. Își juca și viața.

Anakin făcu un pas mai aproape de Boba.

— Spune-mi!

Boba își puse mâna pe blaster, sfidându-l pe Anakin să se apropie.

— Cancelarul Suprem Palpatine, spuse el.

Anakin incremeni. Ochii i se măriră.

— Cancelarul?!

Boba aprobă din cap.

— Exact.

— Dar...

Brusc, lumea din jurul lor păru să se sfărâme. Ploua cu stânci și valuri de nisip. Boba strigă și căzu, luptându-se să apuce blasterul. Anakin căzu și el. Se rostogoli spre Boba, cu un braț ridicat protector deasupra lor.

— Este un melc spațial! țipă Anakin. Stai jos!

Dintr-un crater din spatele navei de luptă Jedi, apăru o creatură uriașă, care acoperi cerul deasupra lor. Corpul său uriaș, asemănător unui șarpe țâșni prin aer,

cu bolovani și stânci uriașe zburând peste tot în urma sa. Gura uriașă se deschise larg, arătând mai multe rânduri de lame asemănătoare dinților în timp ce se încorda și țâșnea... Direct spre Boba și Anakin!

Boba se feri, chiar la timp, în timp ce un bolovan dislocat trecu pe lângă el. Limaxul spațial scoase un urlet.

— Asta îl va încetini! strigă Anakin.

Rămăsese în picioare și se întinse după sabia de lumină. Dar înainte să o poată scoate, o piatră de dimensiunea unui om veni rostogolindu-se spre el. Stânca se izbi de Anakin. Tânărul Jedi se prăbuși cu un strigăt sugrumat.

— Skywalker! strigă Boba.

Dar nu avu timp să-l ajute pe Jediul rănit. Melcul spațial era peste ei! Boba ridică puternicul său blaster DC-15. Îi lipsea acuratețea armelor mai mari, dar acum se afla aproape de ținta sa. Foarte aproape!

Limaxul scoase un urlet. Era îndeajuns de aproape încât Boba îi putu simți respirația fierbinte, puturoasă, de piatră arsă și nisip. Și se îndrepta chiar spre *Sclav*.

— Dă-te de pe nava mea! țipă Boba furios.

Se aruncă într-o parte lângă *Sclav I*, aplecându-se pentru a ridica o piatră. O aruncă spre prădător.

Trosc!

Piatra lovi monstrul prădător în partea sa cea mai vulnerabilă – ochiul. Cu un mârâit tunător de durere și furie, limaxul își schimbă cursul în aer. Se îndepărtă de nava lui Boba – și de Anakin care era căzut – și porni în urmărirea vânătorului de recompense! Boba alergă spre un mic crater. Era prea mic ca să îl ascundă pe Boba mai mult de o secundă sau două. Dar fu îndeajuns pentru a putea ținti. Se ghemui, cu blasterul ridicat. Reuși să țintească capul limaxului – care se apropia rapid!

— Nu pot rata! mormăi Boba printre dinți strânși.

Din colțul ochiului, îl văzu pe Anakin întorcându-se, gemând și ridicându-se în picioare.

— Altfel suntem morți amândoi – și am de rezolvat o problemă cu un alt Jedi!

Urletul asurzitor al limaxului spațial răsună încă o dată. Fragmentele de piatră căzură în jurul lui Boba în timp ce creatura serpentină se ridica deasupra lui.

Baammm! Boba reuși o lovitură directă – chiar între ochi!

Urletul melcului gigantic se transformă într-unul de durere clocotindă. Capul i se legănă înainte și înapoi, dându-i lui Boba o altă șansă de a trage – și apoi alta!

— Da! strigă Boba.

Încă două lovituri! Melcul se zvârcoli în agonie. Dinții cu muchii ascuțite se ciocniră în timp ce se îndepărta de vânătorul de recompense. Sângele verzui îl stropi pe Boba în timp ce limaxul se retrase cu un urlet lung, alunecând înapoi în gaura sa.

— Da! exclamă Boba, ștergându-și sângele de melc de pe armură. Tocmai am curățat-o!

Băgă arma în toc și își scoase casca, verificând dacă nu existau daune. Apoi se grăbi spre nava sa.

— A fost destul de bine.

Boba încremeni. La câțiva metri distanță, Anakin stătea, privindu-l cu atenție. Boba știa că tocmai decidea ce să facă în privința lui. Dar nu putea să știe ce se întâmpla în capul lui Skywalker. Conta că tocmai îi salvase viața? Că era a doua oară când salva un Jedi, de când începuse să-l vâneze pe Wat Tambor?

Anakin clătină din cap, apoi îl măsură pe Boba de sus până jos în timp ce se apropia de el.

— Da, a fost destul de bine, repetă Jediul. Nu a fost deloc rău, având în vedere situația.

— Ce situație? se răsti Boba.

Se uită fix, provocator, la Skywalker. Boba chiar nu dorea să scoată armele împotriva acestui Jedi – dar nu va ezita dacă va fi nevoie.

— Având în vedere că te pregătești să-ți fixezi cursul spre Coruscant, spuse Anakin.

— Ce?

Dură un moment până când înțelese. Când o făcu, Boba își permise un mic zâmbet. *Da!* Dar avu grijă să nu-și lase adevăratele emoții să-i apară pe față. Avea un alt motiv secret pentru a merge pe Coruscant. Și Skywalker nu va putea afla niciodată care era.

— Da. Poți merge pe Coruscant – în anumite condiții, adăugă Anakin.

Privi pentru ultima dată, cu atenție, aripa reparată a lui *Sclav I*. Apoi se îndreptă spre nava sa de luptă.

— Îți voi da niște coordonate, continuă Anakin. Și semnalul de decolare. Te las pe mâna Guvernatorului Tarkin. El te va însoți până la Cancelar. Dacă nu îți plac condițiile astea, ești terminat. Când vei intra în spațiul aerian Coruscant, fă ce spune el. Și armele tale vor trebui să rămână pe navă.

Boba se răzvrăti.

— De ce? întrebă el supărat. Nu sunt prizonierul tău!

— Nu, nu ești. Dar el cunoaște Coruscantul, iar tu nu. Știu în cine poți avea încredere...

— Nu am încredere în nimeni, spuse Boba.

Avea deja în plan ceea ce avea să facă cu adevărat pe Coruscant.

Ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui Anakin, fără să tresară.

— În nimeni în afară de mine.

Anakin îl privi, apoi aprobă din cap, întorcându-se pentru a-și pregăti nava pentru plecare.

— Avem multe în comun, Boba Fett, spuse el în timp ce urca în nava de luptă. Poate că ne vom întâlni din nou.

Capitolul 10

Coruscant!

Mult sub *Sclav I*, planeta sclipitoare se întindea ca un circuit de computer, vast, clipind și strălucind cu mii de cupole, turnuri, zgârie-nori, speedere. Clădirile înalte se ridicau, luminile lor strălucitoare luminând în auriu, argintiu și stacojiu. Atmosfera tulbure părea scăldată în apusul etern. Era frumos și impresionant, și foarte, foarte mare. Boba nu mai fusese niciodată pe Coruscant. Știa că planeta era acoperită de o singură metropolă vastă, Orașul Galactic.

Orașul Galactic găzduia guvernul galactic, condus de Cancelarul Palpatine. Și în umbra turnurilor înalte ale Orașului Galactic se întindea marea lume interlopă a planetei. Era un loc rău famat în care criminalii dețineau conducerea. Boba știa asta de la Jabba. Clanul Hutt controla o bună parte din piața neagră de pe Coruscant, deși un Lord al crimei mai mărunț, pe nume Hat Lo, gestiona lucrurile pentru ei.

Dar mai era ceva pe Coruscant, ceva și mai important pentru Boba. Templul Jedi, unde se întâlnea Înaltul Consiliu Jedi – și unde putea fi găsit Mace Windu.

— Mace e membru senior al Înaltului Consiliu, își spuse Boba. Are de-a face cu Palpatine. Îl voi folosi pe Palpatine pentru a ajunge la Mace Windu. Și apoi... Boba se gândi la tatăl său, ucis de Windu. Și atunci, tată, vom fi răzbuțaiți, spuse el încet.

Își promisese că asta va fi singura excepție de la regula vânătorilor de recompense pe care o stabilise pentru el însuși. Să nu ucidă niciodată pentru el – exceptând data asta. De dragul onoarei.

Stătea la consola lui *Sclav I*. Nu departe de el, nava Guvernatorului Tarkin plana, în așteptarea permisului de aterizare. Dar Boba luase deja contact cu cineva care avea legături mai adânci pe Coruscant decât Anakin Skywalker.

— Boba Fett! trosni o voce în interiorul lui *Sclav I*. Câteva secunde mai târziu, o față umplu ecranul navei. Era silueta uleioasă a lui Hat Lo, corpul lui mic și îndesat fiind învelit într-un scut protector puternic. Ce te aduce aici?

— Afaceri, spuse Boba cu asprime.

Lui Hat Lo îi plăcea să creadă că el conduce lumea interlopă de pe Coruscant. Boba știa că nu era așa. Jabba conducea cu adevărat lucrurile de aici. Hat Lo era doar lacheul lui. Hat Lo nici nu era prea inteligent. Va fi ușor de manevrat – dacă Boba va fi atent.

— Am câteva lucruri de care trebuie să mă ocup, spuse vânătorul de recompense.

— Vânezi, nu? O licărire de neliniște traversă fața umflată a lui Hat Lo. Ăă, de ce fel de lucruri trebuie să te ocupi?

— Asta e treaba mea. Și a lui Jabba, adăugă Boba dur.

— Jabba! Bineînțeles, bineînțeles, se bâlbâi bărbatul de pe ecran. N-am avut nicio idee...

Boba privi satisfăcut cum fața grasă a lui Hat Lo deveni mai palidă.

— Știu că mă pot baza pe tine pentru orice ajutor de care am nevoie cât sunt aici, spuse Boba.

— Absolut! Hat Lo aproape că se prosternă în timp ce vorbea. Orice are nevoie Jabba – ăă, orice ai nevoie...

— Bine. Te voi contacta curând, spuse scurt Boba și încheie transmisiunea.

Aproape imediat, vocea Guvernatorului Tarkin răsună prin *Sclav I*.

— Am primit aprobarea, anunță el pe un ton pe care Boba deja îl simțea sinistru. Am primit permisiunea de a ateriza la Templul Jedi, mulțumită Generalului Skywalker – în fel ăsta nu va trebui să treci prin securitatea Coruscant. Lasă-mă doar pe mine să vorbesc – și amintește-ți: fără arme.

— Bine, mârâi Boba. Era bucuros că purta casca, astfel încât Tarkin să nu-i vadă furia stârnită de cererea aia, odată ce ateriza. Fără arme.

Niciuna când punea piciorul pe Coruscant, oricum. Dar odată ce Boba era gata să părăsească Coruscantul – va fi o cu totul altă poveste.

Ateriză pe platforma largă și deschisă a Templului Jedi. Nava lui Tarkin ateriză prima, cu *Sclav I* urmând-o în mai puțin de un minut. Din interior, Boba privi cum o siluetă singuratică, subțire, îmbrăcată distinct în haine Jedi veni pentru a-l saluta pe Guvernator, care devenise o persoană importantă, se pare, în timpul Războiului Clonelor. Boba așteaptă până când cei doi se angajă în conversație. Apoi se pregătește repede să li se alăture. Dar mai întâi trebuia să-și lase armele.

— Urâsc să le las în urmă, spuse el cu regret. Dar mai bine nu risc. Sunt atât de aproape de găsirea lui Mace Windu – nu vreau să stric totul tocmai acum.

Își scoase blasterul Westar-34 de pe centura de arme și din tocurile de la genunchi și le puse în siguranță. Apoi făcu la fel cu rachetele sale și cu aruncătorul de săgeți. Dar nu scoase lamele din mânuși. Și nu își scoase nici pachetul propulsor.

— Nici măcar Jedii nu mă pot obliga să vizitez o planetă străină, fără niciun fel de autoapărare, mormăi Boba. Și când îl voi vedea pe Hat Lo, voi putea face rost de niște arme noi. Oricum, e timpul să fac upgrade la câteva articole.

Se asigură că avea casca pusă cum trebuie. Apoi făcu o verificare de ultim moment a lui *Sclav I*.

— Bine, își spuse Boba.

Rămase în pragul navei și privi afară. Inima începu să-i bată tare, nu de frică, ci din cauza anticipării.

Acum sunt pe domeniul Jedi! Trebuie să fiu atent. Trebuie să fiu calm.

Trebuie să fiu pregătit pentru a-l găsi și învinge pe Mace Windu!

Capitolul 11

În timp ce Boba mergea cu pași mari pe pista deschisă, femela Jedi ciudată se întoarse pentru a-l cântări pe noul-venit. Ochiul ei de sub gluga maro simplă erau alerti și întrebători.

— Cine este persoana pe care ați adus-o? îl întrebă ea pe Tarkin. Știu că v-am aprobat cererea de aterizare, dar ne-ați dat foarte puține detalii...

Guvernatorul așteptă ca Boba să li se alăture, apoi se întoarse spre Jedi și își plecă respectuos capul spre ea. Se uită la Boba și făcu un semn spre femela Jedi înaltă.

— Aceasta este Luminara Unduli, spuse Tarkin ca o introducere. Am mai lucrat cu ea înainte, în diferite întâlniri cu Separatiștii.

Luminara Unduli îl privi pe Boba cu interes. Avea ochii întunecați, pielea netedă, bronzată, și tatuaje faciale ornamentale ale locuitorilor deșertului Moral. Avea și inteligența lor detașată. Chiar și în interiorul căștii, Boba putea simți intensitatea privirii ei care îl cântărea.

— Deci, domnule Guvernator Tarkin. Acesta este trimisul despre care a vorbit Skywalker.

Privirea ei deveni și mai grea. Mâna lui Boba începu să se miște instinctiv după blaster, dar își reveni la timp. În schimb, își înclină capul spre Luminara și nu spuse nimic.

— Trimisul are vreun nume? întrebă Luminara direct. Observ că nu are chip. Oricum, nu unul pe care să-l pot vedea.

— Trimisul are vești doar pentru Cancelar, spuse Tarkin calm. Aruncă o privire într-o parte și Boba putu jura că îi făcuse cu ochiul. Dorește să rămână anonim. Misiunea sa este extrem de periculoasă. Călătoria sa a fost grea. Și poate că are informații care ne vor ajuta cauza. Republica i-a garantat venirea în siguranță aici – asta ar trebui să fie suficient pentru a satisface Înaltul Consiliu Jedi.

— Și vă asumați responsabilitatea pentru el? întrebă Luminara cu răceală. Sunt vremuri periculoase pentru noi toți.

— Fără îndoială, încheie Tarkin. Boba văzu ochii Guvernatorului fulgerând periculos. Am vorbit în numele lui. Cuvântul meu va fi suficient.

Privirea Luminarei tresări la cuvintele lui Tarkin; Boba nu putea fi sigur dacă de furie sau de îndoială. În cele din urmă, aprobă din cap.

— Foarte bine. Văd că este neînarmat. Voi avea încredere în judecata Cancelarului, domnule Guvernator. Puteți să-l duceți în camera sa.

Începu să se întoarcă pentru a pleca. Apoi se opri, adăugând:

— Cancelarul v-a acceptat cererea de a se întâlni cu acest trimis. A fost de acord să o facă în seara asta. Cancelarul Palpatine trebuie să se întâlnească mai întâi cu Mace Windu în cabinetul său. Acum puteți să-l escortați pe trimis în camera lui. Apoi, trebuie să vă aduc la cunoștință situația de pe Xagobah.

Tarkin se înclină. Boba înclină foarte ușor capul când plecă Luminara. Acum era foarte bucuros că nu-i puteau vedea fața.

Mace Windu!

Boba nu va mai avea niciodată o șansă ca asta. Nici măcar gândul la mânia Cancelarului Palpatine nu putea să împiedice bucuria acerbă a lui Boba la gândul de a-și distruge dușmanul.

Trebuie să-l găsesc pe Hat Lo mai întâi, însă, gândi el. Trebuie să obțin arme noi și să scap de Tarkin!

Guvernatorul părea preocupat de propriile sale gânduri.

— Pe aici, spuse el. Îi făcu semn lui Boba să-l urmeze. Te voi conduce la camera ta. Apoi trebuie să mă ocup de unele probleme ale Senatului.

Merseră în tăcere pe pista de aterizare. În fața lor se zăreau turlele mândre ale Templului Jedi. Pe măsură ce se apropiară, Boba trebui să lupte cu dorința de a scoate un blaster inexistent. Putea vedea siluete îmbrăcate în robe întunecate mișcându-se în jurul bazei celui mai apropiat turn. Câțiva dintre ei îl priviră curioși.

— Ar fi bine să nu-mi faci probleme, mormăi Boba.

— Nu-ți vor face, spuse Tarkin scurt.

Ajunseseră la una dintre principalele intrări în Templu. Tarkin încetini pașii. Se uită la tânărul vânător de recompense de lângă el.

— Îmi asum un risc îngrozitor cu tine, Boba Fett, spuse el cu voce joasă. Și nici nu sunt sigur de ce. Dar am o încredere enormă în tânărul Skywalker.

Tarkin îi făcu semn lui Boba să intre în Templu.

— Sper să dovedești că meriți, spuse Tarkin. Căutăm întotdeauna noi aliați.

Boba privi cum Guvernatorul Tarkin plecă cu propriile sale probleme. Apoi se întoarse și intră tăcut în cetatea Jedi.

Capitolul 12

În interiorul Templului Jedi, totul era tăcut, dar nu complet. Jedii îmbrăcați în robe treceau pe lângă el, mantile lor măturând podeaua. Un mic grup de inițiați Jedi, foarte tineri, trecu pe lângă el, mergând în linie dreaptă. Se întoarseră pentru a privi cu gurile căscate spre tânărul înalt, cu cască, care trecea pe lângă ei.

— El cine este? întrebă unul dintre copii.

Instructoarea Jedi care îi conducea se opri, privindu-l curioasă pe Boba.

— Caut locuința vizitatorilor, spuse Boba înainte ca ea să-l poată întreba. Anakin Skywalker a aranjat să stau aici.

La menționarea numelui lui Skywalker, ea aprobă din cap.

— Desigur, spuse ea. Pe acolo – urmați coridorul până când face la stânga. Ușa camerei tale va fi deschisă.

— Mulțumesc, spuse Boba.

Copiii continuau să-l privească cu ochi atât de mari încât fu tentat să râdă de ei. Dar nu o făcu. În schimb, se grăbi pe coridorul indicat de Jedi. Era un pasaj larg, iluminat de lumina puternică, însoțită, preferată de Jedi pentru spațiile publice. În depărtare putea vedea două siluete formidabile care mergeau una lângă alta, adâncite într-o discuție. Când se apropiară, Boba înțepeni.

Nu se poate! gândi el. I se ridică fiecare fir de păr de pe cap. Fără vreun alt gând, mâna îi zbură spre centura utilitară. Apoi Boba își aminti că nu avea armele.

Și era la doar o lungime de braț de Mace Windu!

Gura lui Boba se usucă. Ultima oară când îl văzuse pe Windu fusese în arena de execuție Geonosiană. Acolo, Maestrul Jedi stătuse neclintit și sumbru deasupra cadavrului tatălui lui Boba, Jango, pe care îl ucisese.

Tată! gândi Boba, în timp ce îi revenea durerea acelui moment.

De parcă ar fi rostit cuvintele cu voce tare, Boba îl văzu pe Windu aruncându-și brusc ochii spre el.

Nu-i pot spune că sunt eu! gândi Boba disperat. Nu acum. Nu când sunt atât de aproape!

Boba nu-l mai văzuse pe Mace Windu de mulți ani. Dar știa despre abilitatea incredibilă în luptă a înaltului Maestru Jedi – și multe altele. Se zvonea că Windu posedă o voce și o voință atât de puternice încât rareori avea nevoie să folosească Forța asupra dușmanilor săi, darămite sabia de lumină.

Și vocea aceea deveni tăcută brusc – semn rău – când trecu Boba pe hol.

Nu te uita la el, gândi Boba. Continuă să mergi. Nu te opri, nu...

Dar putea simți privirea penetrantă a lui Mace Windu. Și îl putu vedea oprindu-se, punând o mână pe brațul tovarășului său, în timp ce se uita după Boba.

— Cine... ? începu Mace Windu să întrebe cu vocea sa profundă.

— Maestre Windu! Maestre Windu!

O voce înaltă de copil răsună prin pasaj. Maestrul Jedi se întoarse, expresia lui schimbându-se din suspiciune în amuzament, în timp ce una dintre micii Jedi tineri alerga spre el, cu instructoarea pe urmele ei, fără suflare.

— Veda! strigă instructoarea exasperată. Vino înapoi aici, imediat!

— Dar vreau să-l întreb ceva!

Mace se uită la copilă. În timp ce el râdea, Boba se grăbi pe coridor. Totuși, pe măsură ce holul începu să cotească spre stânga, nu rezistă să nu se uite înapoi.

Mace Windu stătea în picioare, ascultând-o răbdător pe copila care vorbea întruna. Dar, ascultând-o, își întoarse încet capul, uitându-se direct în lungul pasajului.

La Boba.

Nu se poate să știe că sunt eu, gândi Boba. Și chiar dacă știe...

Pentru o clipă Boba rămase acolo unde era. Jediul nu putea vedea ura din ochii lui. Dar, probabil că putea simți ura din sufletul lui Boba.

— Ne vedem foarte curând, Mace Windu, șopti Boba înainte să se întoarcă pentru a-și continua drumul.

Camera pregătită pentru el era una de rezervă, dar confortabilă. Se temuse că Jedi aveau să-i pună o gardă la ușă, dar în mod clar erau prea ocupați pentru a-și pierde timpul cu un informator despre ale cărui informații nu știau încă dacă erau adevărate. Iar asta era în avantajul lui Boba. Odată ajuns în camera sa, nu pierdu timpul. Închise ușa și activă comunicatorul camerei. În câteva secunde, îl privea din nou chipul transpirat al lui Hat Lo.

— Boba! spuse el cu jovialitate forțată. Nu mă așteptam să te aud din nou, atât de curând!

— Nu? Ei bine, o să mă vezi și mai repede. Trebuie să mă întâlnesc cu tine.

— Acum? păru Hat Lo jignit.

— După cum ți-am spus, afacerea mea este urgentă. Afacerea lui Jabba...

Boba își lăsă vocea să treneze, amenințător. Hat Lo se albi.

— Desigur! spuse el. Voi trimite imediat un speeder după tine! Ne vom întâlni într-o oră la *Semnul Limbii Trifurcate*. Vei fi cel mai onorat pasager al meu, adăugă el, cu vocea crescând de neliniște. După cum se cuvine unuia din anturajul de încredere al lui Jabba – în afară de mine, desigur.

— Desigur, spuse Boba. Zâmbi neplăcut în spatele căștii. *Semnul Limbii Trifurcate*, într-o oră. Ne vedem acolo.

Fața rotundă a lui Hat Lo dispăru de pe ecran. Boba rămase singur în camera lui, timp de câteva minute.

— Atacurile cu sabie de lumină ale lui Mace Windu sunt legendare, spuse el, meditând. Și este mai înalt decât mine, deși nu prea mult. Am lamele, dar voi avea nevoie de un blaster. Și o saberdart³ ar fi foarte bună, pentru orice eventualitate...

Boba dădu din cap, emoționat, când se gândi la arma otrăvitoare Kaminoană.

Asta și-ar face cu adevărat treaba! Nici măcar un Maestru Jedi nu putea rezista veninului ei! Acum, să sperăm că Hat Lo poate să-mi facă rost de una.

Se grăbi să se întâlnească cu speederul trimis de scursura de pe Coruscant.

³ Saberdart Kaminoan – tip de săgeată toxică creată de Kaminoani. O astfel de săgeată a fost folosită de Jango Fett pentru a o ucide pe Zam Wesell (care nu reușise în misiunea ei de asasinare a Senatoarei Padmé Amidala și ulterior fusese capturată de Cavalerul Jedi Obi-Wan Kenobi și de Padawanul său Anakin Skywalker) ca să o împiedice să spună cine a angajat-o.

Capitolul 13

Speederul roșu aprins aștepta lângă *Sclav I* pe pistă. Cu un junghi, Boba îl recunoscuse imediat pe extraterestru humanoid care îl pilota.

— Oh, nu! gemu el. Nu Elan Sleazebaggano!

— Numele meu este Elan, îl anunță respingătorul tânăr, în timp ce Boba sări pe scaunul de lângă el. Antenele sale lungi de zvârcoliră de mândrie. Și treaba mea este să zbor! Cu excepția cazului în care, bineînțeles, nu te-aș putea interesa în legătură cu ceva praf de smoot Polordion⁴?

Elan scoase o fiolă verde sclipitoare și o flutură ademenitor prin fața lui Boba.

— Sută la sută pură, satisfacție garantată...

Boba apucă umărul lui Elan.

— Nu mă interesează contrabanda ta ieftină, Sleazebaggano! spuse el. Du-mă la *Semnul Limbii Trifurcate* – repede!

Elan dădu din cap dornic.

— Sigur, sigur!

Fiola verde sclipitoare dispăru. Elan lovi cu pumnul în panourile de control. Speederul se îndepărtă de platforma de aterizare.

— Arăți ca un vânător de recompense cu discernământ, continuă Elan, aproape fără să respire. Poate că ești mai interesat de o pereche de ochelari tortaposhell! Sută la sută naturali, garantați pentru a bloca razele infradig⁵ periculoase...

— Repede și tăcut! porunci Boba.

Strânse mai tare mâna pe umărul lui Elan.

— Sigur, sigur! înghiți Elan în sec. Antenele sale lungi și cărnoase zvâcniră nervos. Trăiesc pentru a vă face pe plac. Dar poate că veți lua în considerare...

Boba gemu. Elan era neobosit! Unde mi-e blasterul când am nevoie de el?

— Sper să fie o călătorie scurtă, spuse Boba amenințător. În caz contrar...

— Sigur, sigur!

Speederul se îndepărtă de Templul Jedi. În jurul lor străluceau și sclipeau bârlogurile ridicate până la cer ale Coruscantului. Acolo locuiau cei mai bogați rezidenți ai galaxiei. Senatori, ambasadori, diplomați, lideri de breaslă, negustori – toți adunați în turnurile alea sclipitoare. Ei călătoreau cu limuzinele alea elegante și rapide. Ei mâncau în acele fantastic de scumpe terase restaurant și dormeau în dormitoare mai mari decât o arenă de antrenament Caridan.

Boba încercă să nu pară impresionat de toate astea. Dar, când se apropiară de clădirea gigantică care găzduia Senatul Galactic, nu se putu abține. Ochii i se măriră ușor și se apropie de partea laterală a speederului pentru a vedea mai bine.

— Deci asta e, murmură el. Clădirea cu cupolă era imensă – părea să aibă jumătate din mărimea lunii pe care îl întâlnise pe Anakin. Aici își ține curtea Cancelarul Palpatine. Și mâine...

Nu-și putu exprima cu voce tare restul gândului. Mâine, Mace Windu va fi mort. Boba va fi plecat de mult. Cancelarul Suprem Palpatine s-ar adresa Senatului într-o reuniune de urgență pentru a le divulga secretul pe care i-l împărtășise Boba – că Dooku și Tyranus erau aceeași persoană. Una care dorea să cadă Republica.

— Clădirea Senatului, așa este, spuse Elan. Abia aruncă o privire imensului edificiu cu cupolă. Acolo au loc toate afacerile oficiale mai importante ale galaxiei. Dar unde mergem noi...

⁴ Praful de smoot Polordion – tip de drog folosit în lumea subterană de pe Coruscant.

⁵ Raze infradig – gamă de lungimi de undă a luminii, în infraroșu, emisă de echipamentele de iluminat. Deși razele erau inofensive, pe vremea Republicii Galactice, mulți indivizi achiziționau ochelari speciali pentru a le bloca.

Speederul se clătină brusc. Fără avertisment, căzu drept în jos printre clădirile înalte de kilometri, ca și cum s-ar fi scufundat într-un abis strălucitor.

— Ai grijă! strigă Boba în timp ce un alt speeder se îndrepta spre ei. Apucă manșa de la Elan. O să ne lovim chiar de...

În ultimul moment posibil, Boba făcu ca speederul lor să se întoarcă brusc într-o parte. Văzu scurt fața albă, supărată a celui alt pilot de speeder uitându-se la fața roșie aprinsă a lui Elan. Apoi Elan îndepărtă calm mâinile lui Boba de pe manșă.

— Unde mergem noi, continuă Elan de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, este locul neoficial cel mai important unde se desfășoară afacerile galaxiei. Lumea subterană de pe Coruscant!

— Vorbești despre lumea interlopă, spuse Boba. Privi cum zburau în jos, tot mai jos, spre nivelurile inferioare, iluminate, ale Orașului Galactic. Despre teritoriul lui Hat Lo.

— Și al meu! spuse Elan pe un ton rănit. Se întâmplă să fiu furnizorul celor mai bune mirodenii din galaxie, la un preț foarte rezonabil, foarte...

— Stop! strigă Boba. Du-mă la *Limba Trifurcată*. ACUM!

Restul călătoriei lor trecu aproape în liniște. Elan ofta zgomotos, din când în când. Iar antenele lui nu încetau deloc să se zvârcolească, ca și cum ar fi încercat să-i vândă lui Boba pe un Extract de Lavă Nkllonian⁶, extrem de ilegal, pur sută la sută.

Dar, în cele din urmă, speederul roșu începu să încetinească. În fața lor se vedea o intrare strălucitoare, luminată cu tuburi incandescente violet și verzi, strălucitoare. Imaginea virtuală a unui șarpe Monga se ridica în mod repetat și părea să lovească, gura lui deschisă afișând trei limbi lungi, portocalii.

— *Semnul Limbii Trifurcate*, anunță Elan. Părea plictisit. Nu știu de ce te deranjezi cu locul ăsta. Nimeni nu mai merge aici.

— Ei bine, merg eu, se răsti Boba.

Sări din speeder. În umbră, stătea ghemuit un jefuitor plin de bale, căutând vizitatori neatenți pentru a-i prăda. Un grup de mutanți costelivi, siniștri, leneveau lângă intrarea în club, jucând zaruri. Părea să fie un loc lipsit de promisiuni în ceea ce privește obținerea de arme ilegale. Dar Boba nu avea timp să caute unul mai bun. Îl dorea pe Mace Windu mort, chiar în seara asta.

— Cardul meu, spuse Elan. Îi întinse lui Boba un card stacojiu strălucitor pe care erau scrise cuvintele: *Elan Sleazebaggano – când vă va fi de folos doar cel mai bun și mai murdar!* Pentru cazul în care Hat Lo nu vă poate oferi ceea ce aveți nevoie, nu ezitați să mă sunați.

— E puțin probabil, replică Boba, dar luă cardul.

Speederul dispăru urlând, răsucindu-se sălbatic printre trecătorii alarmați. Boba se întoarse și se uită la clubul ponosit dinaintea lui.

Ar fi bine ca Hat Lo să fie aici! gândi el sumbru. Nu-mi permit să pierd timp.

Intră în local. Interiorul era chiar mai ponosit și mai sumbru decât promitea semnul virtual colorat. Sub picioare, ceva cleios și neplăcut i se lipi de cizme.

— Uf! spuse el, lovind cu piciorul un obiect mic care pulsa – un melc de granit, tânăr.

Melcul explodează cu un sunet sacadat, pereții fiind stropiți cu murdărie.

Boba se strâmbă.

— Grozav. ăsta nu este un început foarte bun.

La câțiva metri distanță, o siluetă masivă bloca ușa, un extraterestru cu șase membre, și cu ochii proeminenți. Alături de el stătea o femelă Twi'lek zveltă, căscând.

— Sunt aici să-l văd pe Hat Lo, anunță Boba dur.

Femela Twi'lek cu dungi maro și bronz clipi, apoi se retrase în liniște. Bodyguardul extraterestru aruncă o privire pe lista pe care o avea într-o mână și îi

⁶ Extract de Lavă Nkllonian – drog ilegal extras din xonolitul metalic consumat de fiarele de lavă Jawenko de pe Mustafar, era transportat adesea pe Nkllon, unde devenise o nebunie interlopă. Când era luat, extractul intrat în fluxul sanguin al utilizatorului și îi lichefia organele interne. Dacă se folosea toată doza o dată, persoana respectivă ardea spontan.

făcu semn cu mâna lui Boba să intre. *Semnul Limbii Trifurcate* era slab luminat și plin de fum. Era umplut cu mese mici la care stătea scursura Coruscantului, jucând jocuri de noroc și aranjând tranzacții ilegale, achitând supărați datorii mai vechi și făcând altele noi.

— Iată-l, mormăi Boba.

Îl văzu pe Hat Lo la o masă din colț. Lordul crimei era înconjurat de cinci bodyguarzi Codru-Ji. Doi dintre ei erau adulți, având patru brațe după modelul humanoid. Restul de trei erau minori, din categoria distinctivă a Codru-Ji⁷ cu șase picioare, aflați în stadiul de wyrwulf. Niciunul dintre ei nu părea foarte fericit să-l vadă pe Boba apropiindu-se de masa șefului lor.

— Hat Lo, spuse Boba. Aruncă o privire disprețuitoare spre bodyguarzi. Trebuie să vorbesc cu tine – singur.

Fața rotundă a escrocului strălucea de sudoare. Se mișcă stingher în scutul său corporal.

— Făceți-i loc lui Boba Fett, ordonă el, făcându-le semn bodyguarzilor, nerăbdător, să se miște. Boba, te rog – stai jos.

Boba rămase în picioare.

— Nu până nu pleacă ei.

Mâna i se mișcă amenințător spre locul unde ar fi trebuit să fie blasterul. Era neînarmat, dar pe întuneric, era dificil pentru oricine să știe asta. Hat Lo îl privi neliniștit. În cele din urmă, porunci gărzilor sale de corp:

— Duceți-vă! Așteptați-mă lângă ușă!

Haita de Codru-Ji se ridică. Trecură cu pași mari prin cameră, wyrwulfii tineri aruncând priviri flămânde spre Boba.

— Stai jos, repetă Hat Lo.

Ca prin farmec, femela Twi'lek îi apără lângă umăr. Purta două pahare cu un lichid sclipitor. Hat Lo luă unul. Femela Twi'lek i-l oferă pe celălalt lui Boba.

— Bea cu mine! exclamă Hat Lo. Ridică paharul și așteaptă ca Boba să facă la fel. Pentru prietenie!

— Nu, mulțumesc, spuse Boba. Aruncă conținutul pe podea. Un miros acru se ridică de pe pământ, urmat de un puf de flacări verzui și un zgomot sfâșietor. Venin de Snark Dozoisian. Mortal dacă îți trece de buze. Frumoasă încercare, Hat Lo.

Hat Lo se prefăcu surprins.

— Sunt șocat, șocat, spuse el. Este otrăvitor?

Își împinse paharul încă plin spre femela Twi'lek, uitându-se la ea în timp ce se retrăgea grăbită. Apoi se întoarse spre Boba, ridicând din umeri ca și când ar fi spus: Nu poți da vina pe un escroc că a încercat!

— Ei bine, atunci, continuă gangsterul de doi bani. Acum că am trecut de preliminarii, ce pot face pentru tine?

— Trebuie să-mi îmbunătățesc arsenalul, spuse Boba.

Stătea vis-a-vis de Hat Lo, supraveghind cu grijă bodyguarzii.

— Desigur. Și, dintr-un motiv anume, nu poți face asta pe căi legale. Ei bine, ai venit la persoana potrivită! Pot să întreb ce te aduce pe Coruscant?

Boba ezită. Era reticent să-i împărtășească adevărul cu Hat Lo. Dar slujitorii săi vor putea afla probabil orice informație de care va avea nevoie Hat Lo. Și Boba nu voia să atragă prea mult atenția asupra sa în următoarele ore. Dacă i-ar spune el însuși lui Hat Lo, ar putea controla situația. Și lui Boba îi plăcea să dețină controlul.

— Am afaceri cu Cancelarul Suprem Palpatine, spuse el.

Boba fu răsplătit cu o privire uimită din partea lui Hat Lo.

— Palpatine? Dar asta este... ei bine, este extrem de interesant.

Ochii mici ca margelele ai lui Hat Lo se îngustară.

⁷ Codru-Ji – rasă de umanoizi cu patru brațe de pe planeta Munto Codru. Născuți ca și canide cu șase picioare, cunoscute sub numele de Wyrwulfi, se înconjurau într-un cocon, la pubertate, apărând săptămâni mai târziu ca și umanoizi adulți, înalți de doi metri. Codru-Ji dormeau în picioare și comunicau la nivel hipersonic.

— Și cauți arme? De ce? Nici măcar Jabba nu se poate gândi să-l asasineze pe Cancelarul Suprem!

Boba clătină din cap.

— Planurile lui Jabba nu sunt treaba ta, Hat Lo. Doar dacă nu vrei să fii implicat în ele..., lăsa el cuvintele să atârne în aer ca o amenințare.

Hat Lo ridică mâinile în apărare.

— Nu, nu! Astfel de chestiuni importante sunt mult prea mari pentru un simplu om de afaceri muncitor ca mine! Întreb doar pentru că se aud zvonuri. Zvonuri neplăcute. Au început schimbări importante, Boba Fett. Ar trebui să ai grijă de ce parte te afli, când vor veni schimbările.

— Nu sunt de partea nimănui, spuse aspru Boba. Nu am încredere în nimeni în afară de mine. Și cu siguranță nu am încredere în tine, Hat Lo! Așa că nu încerca să mă înșeli sau să-mi vinzi arme necorespunzătoare.

— Gândul ăsta nu mi-a trecut niciodată prin minte, răspunse Hat Lo. Totuși, părea dezamăgit. Acum, de ce anume ai nevoie?

Boba își expuse cererile.

— Un blaster Westar și câteva rachete și grenade cu puls, pentru început.

Hat Lo clătină din cap.

— Nu am niciunul în acest moment. Dacă aș fi știut dinainte, poate. Dar cu un preaviz atât de scurt? Nu. Înțelegi, afacerea mea este orientată spre aprovizionare. Aici, pe Coruscant, încercăm să rezolvăm lucrurile mai mult, să spun, în liniște.

— Mai subtil, vrei să spui? îl batjocori Boba.

— Adică încercăm să nu atragem atenții nedorite asupra noastră prin folosirea frivolă a armelor. Nu că armele tale ar fi putut vreodată să fie considerate frivole, adăugă repede Hat Lo. Acum, ceea ce am în acest moment este un pistol flechette⁸ – foarte drăguț, nu a fost folosit niciodată, complet încărcat. De asemenea, câteva grenade cryo-ban, dacă vrei.

Boba păru impresionat.

— Un pistol flechette? Astea sunt greu de găsit!

— Știu, spuse Hat Lo cu mândrie. Ești familiarizat cu utilizarea lor?

Boba pufni. Un vânător de recompense bun folosea orice armă avea la îndemână, iar Boba nu era doar un vânător de recompense bun. Era cel mai bun!

— Bineînțeles că știu cum să-l folosesc!

Pistolul elibera canistre cu sute de flechete mici ascuțite ca niște lame de ras.

— Le voi lua pe toate și orice altceva mai ai.

La scurt timp, afacerea fu încheiată. Femela Twi'lek apăru din nou, de data asta însoțită de un Bothan cu aspect șmecher, care aducea armele. Boba le examinează pe toate cu atenție, apoi dădu din cap.

— Vor fi de ajuns.

Hat Lo își condecie lacheii. Boba începu să se înarmeze, având grijă să țină armele ascunse sub armura sa.

După câteva minute, Hat Lo își dresă discret gâtul.

— Ahmm. O mică problemă, desigur – dar cum intenționați să plătiți pentru astea?

În spatele căștii, ochii lui Boba sclipiră periculos. Se uită în jur, la interiorul clubului mizerabil.

— Nu-mi amintesc să fi văzut *Semnul Limbii Trifurcate* listat printre posesiunile lui Jabba de pe Coruscant, spuse el. Mă întreb ce ar spune Jabba dacă ar ști că este al tău și că furi din profituri, în loc să i le dai lui?

Hat Lo începu să se bâlbâie.

⁸ Pistol flechette (FWG-5 Flechette Smart Pistol) – pistol de mână fabricat de Malaxan Firepower Incorporated. FWG-5 era mai mic și mai ușor de manevrat decât lansatorul de flechete Golan Arms FC-1 și avea puterea de oprire a unui pistol blaster greu. Era încărcat cu pelete umplute cu flechette și avea un sistem de urmărire laser în miniatură care eticheta țintele cu o semnătură electronică de aderare. Acest lucru permitea proiectilului armei să urmărească și să copieze mișcările țintei și să efectueze o corecție a cursului în timpul zborului.

— Asta... nu este adevărat! Este o simplă afacere pentru mine! Ceva pentru bătrânețile mele...

Boba se prefăcu că vrea să se ridice.

— Așteptă! strigă Hat Lo.

Boba se uită fix la el, apoi se așează încet.

— Desigur, nu aveam intenția să te taxeze pentru armele astea! Consideră-le un cadou, pentru tine – și pentru Jabba.

Boba dădu din cap.

— Foarte bine.

— Și, te rog, spune-i lui Jabba de unde le-ai luat! Și asigură-l de loialitatea mea nemuritoare și de devotamentul meu!

— *Dezonoare nepieritoare* sună mai aproape de adevăr, spuse Boba.

Se ridică în picioare. De data asta chiar era pregătit să plece. Îi văzu pe bodyguarzii bine înarmați ai lui Hat Lo privindu-l din partea cealaltă a camerei. Dar nici măcar o grămadă de Codru-Ji furioși nu ar îndrăzni să se ia de Boba Fett, acum că era complet înarmat. Ceea ce îi aminti de ceva anume. Se întoarse spre Hat Lo.

— Un ultim lucru, spuse Boba. Știi unde aș putea pune mâna pe o saberdart?

— O saberdart? Ochii lui Hat Lo se îngustară. Își strânse buzele, apoi clătină din cap. Sunt scoase în afara legii pe Coruscant. Toată lumea este prea îngrijorată de atacurile asupra Senatorilor.

— Desigur. Boba aprobă din cap și se întoarse. Îi voi oferi lui Jabba un raport decent, Hat Lo – dacă nu îmi vei da motive să fac altfel.

Micul Lord al crimei îl privi cum pleacă.

— Este o plăcere să fac afaceri cu tine, Boba Fett, chițăi el, apoi râse răgușit. Sunt sigur că drumurile noastre se vor intersecta din nou!

— Poate, spuse Boba în barbă.

Trecu de Codru-Ji, înapoi pe străzile lumii interlope de pe Coruscant.

Capitolul 14

Boba nu se gândise la modul în care avea să se întoarcă la Templul Jedi pentru a-l găsi pe Mace Windu. Dar, de îndată ce ieși din *Semnul Limbii Trifurcate*, îl întâmpină o priveliște familiară. Un speeder roșu strălucitor plana lângă intrare.

— Hei! Ce faci! Elan Sleazebaggano îi făcu semn lui Boba să urce lângă el. Haide, te duc înapoi!

Consternat, Boba privi în jur. Văzu jefuitorul care arunca priviri spre ceea ce semăna în mod neplăcut cu un cadavru. Văzu doi savripi Mantelliani⁹ luptându-se pentru ceea ce părea a fi un alt cadavru. Văzu un grup de pirați spațiali schimbând saluturi lângă o intrare întunecată. Ceea ce nu văzu, era un alt vehicul, de orice fel.

— Haide! îl îndemnă Elan. Te voi duce mai repede decât poate oricine!

— Bine, spuse Boba, resemnat. Urcă în speeder, uitându-se la Elan. Dar dacă încerci să-mi vinzi ceva, Sleazebaggano, ești mort!

— Să-ți vând ceva? Elan smulse comenzile. Cu un scârțâit, speederul se ridică prin canioanele înalte ale Coruscantului. Nu aș visa să-ți vând ceva! Mai ales nu ceva extrem de ilegal și fatal de toxic, cum ar fi o saberdart.

— O saberdart? Boba se ținea strâns de scaunul său, în timp ce speederul abia evită să se lovească într-o clădire. Tu ai o saberdart?

— N-am spus niciodată asta, răspunse Elan.

Speederul trecu pe lângă un alt speeder plin cu vrăjitoare Dathomir tinere și sălbatice. Elan le făcu semn cu mâna.

— Fetelor! Bunăăă!

Vrăjitoarele se uitară la el cu un dezgust neascuns. Speederul roșu urcă, pe măsură ce Elan continua.

— Nu am spus niciodată asta, pentru că e o infracțiune să deții o saberdart. Și eu, desigur, sunt un membru respectat al Comunității de afaceri de pe Coruscant. Dar da, am una.

Elan luă o mână de pe comenzi. Speederul se clătină periculos, în timp ce el păru să smulgă ceva din aer. Obiectul sclipi, în timp ce Elan se întoarse și i-l întinse lui Boba.

— O saberdart, fără timp de așteptare. Fără plată. Consideră-l un cadou, un semn al mării mele admirații pentru aptitudinile tale de vânător de recompense. A, ai putea să-i vorbești lui Jabba despre mine, dacă dorești, spuse Elan. Pune un cuvânt bun pentru mine. Un cuvânt pentru cei care știu să asculte, cum se spune.

Boba luă saberdartul. Se uită la el suspicios, dar părea să fie autentic.

— Cum ai făcut..., început el, dar Elan îl întrerupse.

— Ți-aș spune, zise el, dar atunci va trebui să mă omori. Crede-mă, este real.

În apropiere, se profilau turnurile Templului Jedi. Speederul începu să încetinească. Boba ascunse repede arma în centura sa utilitară.

Speederul opri pe platforma de andocare și Boba coborî din el.

— Mulțumesc, spuse el răgușit.

— Oricând! spuse Elan. Se uită la Boba și își mișcă antenele. Nu uita – spune-le prietenilor! Spune-le inamicilor! Garantez toate produsele mele! Sută la sută pure, satisfacție garantată!

Cu un semn de adio din antenele sale, Elan porni vehiculul. Speederul roșu aprins se dădu înapoi, apoi țâșni prin ceață. Boba îl privi cum pleacă.

⁹ Savrip Mantellian – specie originară de pe Ord Mantell, de dimensiuni mari, cu piele cenușie și capul prevăzut cu coarne, cu ochii roșii, atașați de corp prin gâturi lungi, parțial acoperite cu fire de păr portocaliu. Savripul Mantellian avea o pereche de brațe lungi și puternice care se terminau cu mâini ce aveau patru degete, cu gheare, și două picioare scurte cu labe cu trei degete.

Apoi se întoarce și porni grăbit spre intrarea Templului.

Trebuie să-l găsesc pe Mace Windu, gândi el cu o hotărâre de fier. Mâinile îi pipăiră pistolul flechette și pumnalele ascunse. La final, verifică dacă saberdartul putea fi folosit ușor. Trebuie să termin ceva ce Mace Windu a început cu mult timp în urmă. Și apoi... Va fi timpul să începem o viață nouă.

Pentru că odată ce răzbuna moartea tatălui său, Boba știa că va fi gata să ocupe locul lui Jango în galaxie. Nu ca băiat, ci ca bărbat.

Văzu pe *Sclav I* așteptând pe pista de aterizare.

— Mă întorc curând, spuse el, zâmbind ușor la vederea navei sale. Când trecu pe lângă ea, atinse aripa pe care o reparase Anakin Skywalker. Când mă voi întoarce, doar cerul va fi limita.

Apoi, tăcut și nevăzut, Boba Fett intră în Templul Jedi.

Vânătoarea finală a lui Mace Windu începuse.

Capitolul 15

Era seara devreme. Cei mai mulți Jedi erau la masă, practicau antrenamente private cu armele sau făceau cercetări în Arhivele Bibliotecii. Boba își făcu drum rapid și pe furiș prin pasajele sinuoase ale Templului. Trebuie să fi fost cunoscut printre Jedi că Boba se afla aici cu afaceri oficiale și că nu trebuia să fie reținut. Câțiva Jedi pe lângă care trecu, abia dacă îi aruncară o privire.

— Aroganță tipică pentru Jedi, murmură Boba.

Se simțea aproape dezamăgit că nu-l înfrunta nimeni. I-ar fi plăcut să elimine câțiva Jedi în propria lor casă! Totuși, Boba știa că nu are timp de pierdut cu nimeni altcineva, în afară de Mace Windu. Voi avea o mulțime de alte șanse să elimin gunoaiile Jedi, gândi el. Să începem cu începutul! Nu îi trebui mult să-și dea seama unde își aveau camerele membrii Consiliului Jedi. Îi luă chiar și mai puțin timp să găsească o nișă care găzduia o ușă uzată. Deschise ușa cu atenție și privi înăuntru.

— Un coridor de serviciu! spuse Boba în barbă. Chiar ce aveam nevoie!

Verifică să se asigure că nu îl vedea nimeni și se strecură înăuntru. Pasajul era complet gol și mirosea a praf. Pe podea erau împrăștiate câteva insecte moarte, native de pe Coruscant, dar în rest, nimic altceva. Boba verifică pereții, apoi făcu câteva scanări folosind unul dintre mijloacele sale portabile de navigație.

— Da! se bucură Boba.

Micul computer îi arăta o rețea de linii roșii și verzi: o hartă a nivelului membrilor Consiliului. Pasajul secundar în care se afla el era un coridor dezafectat, care se desfășura paralel cu holul central.

Dacă urmez acest pasaj, mă va duce direct la camerele lui Mace Windu. Trebuie doar să ajung acolo înainte să plece la întâlnirea cu Palpatine!

Boba înfipse computerul navigațional înapoi în centura utilitară. Apoi începu să alerge pe furiș, picioarele sale nefăcând niciun zgomot în pasajul îngust. În câteva minute ajunsese la nivelul următor, apoi a următorul. În cele din urmă, văzu o altă ușă în umbră. Pașii lui încetinară.

— Trebuie să fiu atent, șopti el.

Ușa ducea spre coridorul care mergea direct la camerele lui Mace Windu. Dar Boba, cu siguranță, nu voia să se întâlnească cu Windu acolo unde i-ar putea vedea alții, ca să-i vină în ajutor. Deschise ușa foarte încet și privi în afară. Coridorul era gol. Lumina de culoare rubinie era înclinată în jos, de la oglinzile care reflectau lumina pe Coruscant. Soarele apunea pe Coruscant.

Boba se uită atent în jur. Apoi se strecură repede prin pasajul central. Fugi fără vreun sunet până unde se termina holul. Acolo se profila o singură ușă neagră. Ușa camerelor lui Mace Windu. Ușa spre moartea lui Mace Windu!

Boba își strecură mâna după pistolul flechette. Se uită peste umăr pentru a se asigura că nu îl vedea nimeni. Nu era nimeni. Boba scoase, încet, pistolul. Îi trase siguranța, apoi se strecură spre ușă. În câteva clipe, avea să-l înfrunte pe dușmanul său. Mace era probabil adâncit în gânduri, pregătindu-se pentru întâlnirea sa cu Cancelarul Suprem. Ar fi uimit să-l vadă pe Boba năvălind în camera lui. Nu ar avea nicio șansă să se apere. Nici măcar o sabie de lumină nu putea să devieze sute de flechete! Și nici măcar un Jedi nu putea rezista toxinelor mortale eliberate de o saberdart. Mâna lui Boba era pe ușă. Inima îi bătea în timp ce inspira adânc.

Se gândi la tatăl său, Jango, care zăcea decapitat în arenă. Se gândi la Mace Windu zăcând mort. Își aminti cum arăta fața lui Jango cu unul dintre zâmbetele sale rare, în timp ce îi citea fiului său, acasă pe Geonosis

— Asta este pentru tine, tată, șopti Boba.

Ridică pistolul flechette. Apoi, împinse ușa cu toată puterea. Cu arma gata să tragă, Boba Fett se aruncă în cameră și se trezi față în față cu... Nimic.

Capitolul 16

Nu se poate! Boba se uită în jur cu o furie frustrată. Camera era goală. Se răsuci, cu pistolul gata să tragă și se uită în jur. Nu era nimeni. Chiar și fără a verifica restul camerei, simțurile hiper-alerte ale lui Boba înregistrară adevărul. Maestrul Jedi dispăruse. Boba își ascunse rapid arma. Se îndreptă spre o pernă rotundă, joasă, înclinată, de tipul preferat de Jedi de rang înalt, și puse o mână pe ea. Încă era caldă. Windu trebuie să fi plecat cu doar câteva minute mai devreme.

Boba se luptă cu un val de furie. Fusese atât de aproape! Dar nu avea de gând să-l lase pe Mace să scape atât de ușor. Boba știa unde trebuia să fie – la întâlnirea sa privată cu Palpatine, în clădirea Senatului. Boba habar nu avea unde ar putea să-l găsească pe Windu, în acea clădire vastă. Dar nu avea nicio îndoială că va reuși să-l găsească. Se întoarse și se îndreptă spre ușă, apoi se opri. Era prea periculos să o ia tot pe acolo. Ar putea să îl vadă cineva și să-l alerteze pe Windu...

Închise ușa. Începu o căutare rapidă prin cameră, după ceva care i-ar putea fi util. Un minut mai târziu îl găsi – un mic monitor băgat în perete. Boba îl activă, apoi readuse pe ecran cea mai recentă vizualizare.

— Am găsit! se bucură el.

Ecranul arăta un itinerar, generat de biroul Cancelarului Suprem. Avea atașată o notă care îi amintea lui Mace Windu ora de desfășurare a întâlnirii lor private – la doar cincisprezece minute de acum. Mai era o notă cu privire la tema întâlnirii. *EXTREM DE URGENT* a fost tot ce s-a deranjat Boba să citească înainte să deruleze mai departe. Și exista o hartă a clădirii Senatului, care arăta locația exactă a anticamerei lui Palpatine, unde va avea loc întâlnirea!

— Perfect, spuse Boba.

Memoră datele și opri monitorul. Apoi se repezi prin cameră. Unul dintre pereți era acoperit de o perdea lungă. Boba apucă perdeaua și o trase înapoi. Lumina apusului purpuriu inundă camera. O fereastră închisă, din podea până în tavan, privea în jos spre turnurile strălucitoare și prăpastiile din Orașul Galactic.

— Frumoasă imagine, spuse Boba. Urăsc să o stric, dar....

Piciorul lui în cizmă zdrobi materialul transparent. Aerul intră în cameră, împreună cu sunetele de noapte ale orașului – speedere, voci îndepărtate. Boba păși pe marginea pragului. Se uită în jos, reglând casca pentru viziune pe timp de noapte.

— Iat-o, spuse el.

În depărtare, putea vedea cupola imensă a clădirii Senatului strălucind în amurg. Boba se încordă. Vântul năvăli pe lângă el prin fereastra spartă. Undeva, în Templul Jedi, cineva s-ar fi putut să-l caute pe trimisul misterios, în armură Mandaloriană. Nimeni nu-l putea găsi aici. Boba se uită la întinderea Orașului Galactic, adâncimile sale cele mai mici, fiind la mai mult de un kilometru sub el.

Făcu un pas înainte, apoi sări. Pentru o secundă fu în cădere liberă. Apoi pachetul său propulsor prinse viață. Boba înclină comenzile, astfel încât zbură rapid de lângă Templul Jedi. Câteva secunde mai târziu, Templul era departe în spatele lui, ascuns de alții zgârie-nori falnici. Zbură spre Senat. Dacă cineva ar fi vrut, ar fi putut să-și ridice privirea și să-l vadă – o siluetă înaltă, în armură corporală verde închis, cu capul ascuns de o cască de luptă Mandaloriană. Dar nimeni nu știa să-l caute pe Boba Fett. Zbură repede și nevăzut prin canioanele înalte ale marelui oraș, trecu de clădiri și cupole strălucitoare, de cluburi iluminate, pline de viață de noapte. Văzu speedere și biciclete swoop, limuzine, taxiuri, transportatori. Odată, crezu chiar că zărește speederul roșu aprins a lui Elan, zburând spre nivelurile cele mai joase ale orașului. Dar Boba nu mai avea timp pentru nimic altceva. Avea în minte un singur gând: găsește-l pe Mace și distruge-l. Chiar și întâlnirea cu Palpatine pălea prin comparație. Nimic nu avea să-l împiedice pe Boba Fett să ajungă la destinație.

Nimic nu avea să-l ferească de destinul său.

Harta pe care o văzuse în camera lui Windu arăta camerele oficiale ale Cancerului Suprem aflate pe partea de nord-est a domului. Pe măsură ce Boba se apropia, putu vedea luminile strălucind de la ferestrele superioare ale domului. În interior, se mișcau siluete. Senatori. Totuși, Palpatine nu va fi cu ei. Se pregătea pentru întâlnirea cu Mace Windu – și apoi pentru întâlnirea cu Baba Fett.

— Palpatine mă așteaptă, dar nu prea curând, mormăi Boba în timp ce pachetul său propulsor îl ducea mai aproape de clădire. Și mă îndoiesc că se așteaptă să aterizez pe pervazul lui!

Însă Boba nu avea nicio dorință să se confrunte cu agenții de pază ai lui Palpatine. Și, mai ales, nu voia ca Mace Windu să aibă avantajul de a-l vedea primul. Își încetini propulsorul, vizând o margine largă la două niveluri deasupra camerelor lui Palpatine. După o clipă, ateriză lin pe pervaz. O privire rapidă în jur îl asigură că a rămas nedetectat.

— Am reușit! exclamă el.

Apucă linia de rapel de pe centura sa utilitară și se aplecă. Fixă cârligul pe pervaz, trăgându-l spre el pentru a-l testa. Apoi coborî încet, cu mâinile înmănușate strânse în jurul funiei. Asta era partea riscantă. Dacă s-ar întâmpla să treacă cineva înăuntru, Boba ar fi văzut. Și asta nu era bine. În cel mai bun caz, ar fi fost reținut și interogată înainte să fie eliberat de Palpatine. În cel mai rău caz....

Asta nu se va întâmpla! respinse Boba gândul.

Jos, tot mai jos. Se sprijini de peretele domului. Cupola era curbată și netedă. Cizmele îi alunecau din când în când, în ciuda tălpilor magnetice.

Oh-oh! În mâinile lui, frânghia deveni brusc moale. Boba ridică privirea și văzu cârligul clătinându-se ușor. Trebuie să mă grăbesc!

Acum era la nivelul camerei lui Palpatine. Nu era nimeni acolo – cel puțin, el nu putea vedea pe nimeni. Era acum ori niciodată! Se împinse înapoi, legănându-se înapoi, apoi înainte. Cizmele lui zgâriară marginea. Lovi din nou cu picioarele, propulsându-se mai departe. Apoi începu să vină din nou spre pervaz.

Oh, nu! O porțiune de frânghie se învârti în jurul mâinii lui. Boba ridică repede privirea. La două nivele deasupra lui, cârligul de luptă se rupse. Frânghia începu să cadă. Dar picioarele lui Boba găsiseră deja sprijin pe pervazul din afara camerei lui Palpatine. Pentru o clipă se legănă, periculos de aproape de a cădea.

Apoi își recăpătă echilibrul.

A fost cât pe cel!

Boba se îndreptă. În fața lui, oțelul negru transparent îi arăta reflexia. Puse linia de rapel la locul ei și scoase o mică lamă laser. Vârful ei rubiniu străluci când începu să taie o gaură în fereastră, suficient de mare pentru a-și trece mâna prin ea. Când termină gaura, îndepărtă cu grijă materialul tăiat, își strecură mâna înăuntru, găsi imediat sistemul de alarmă, apoi îl dezactivă. Mâna lui alunecă în jos, trase zăvorul și fereastra se deschise.

Am intrat! Acum să-l găsesc pe Mace...

Camera era mică și slab luminată. Mirosea slab a mirodenii scumpe. Sub picioare era un covor gros, și câteva lumini mici aruncau o strălucire moale peste o ușă și sculpturile aflate pe una dintre laturi.

Aia este anticamera, gândi el. Acolo este Mace.

Se îndreptă tăcut spre ușă. Puse mâna pe zăvor. Era deblocat. Ascultă, ajustându-și sunetul de amplificare al căștii, astfel încât să poată auzi și cel mai slab sunet din partea cealaltă. Și, da, auzea respirație.

Respirația era lentă, măsurată, calmă... Boba scoase pistolul flechette. Inspiră adânc, apoi împinse ușa.

Și iată-l. Cel mai mare dușman al lui Boba – Mace Windu.

Capitolul 17

Înaltul Jedi stătea gânditor, în capătul îndepărtat al camerei. Măinile îi erau ascunse în mânecile robei. Avea capul plecat. Când intră Boba, privirea i se ridică, cu ochii ușor măriți.

— Ce?

Boba îl privi fără milă.

— L-ai ucis pe tatăl meu, spuse el.

Inima lui Boba bătea rapid. Dar vocea îi era rece și complet calmă. Iar pistolul lui era îndreptat direct spre pieptul lui Mace.

— Am așteptat mult timp asta, Jedi Windu – dar nu mai aștept!

Boba trase. Racheta flechettei sfâșie aerul. O nanosecundă mai târziu explodează. Țâșniră sute de proiectile mortale. Mai repede ca gândul, Mace Windu sări într-o parte. Proiectilele explodară pe perete.

— Cine ești? întrebă Mace Windu.

Boba trase din nou. O altă explozie înstelată de flechette explodează prin cameră. Din nou, Jediul fu prea rapid.

— Pe Geonosis, ai ucis un războinic pe nume Jango Fett, spuse Boba.

Zbang! Trase din nou!

— Jango Fett a fost tatăl meu.

— Tatăl tău? Mace se feri de barajul de flechette. Nu avea niciun fiu! Doar clone...

— M-a avut pe mine! Boba se aruncă spre Mace. Jediul se retrase, copleșit de furia și puterea tânărului. Și acum vei fi al meu!

Bammm!

O flechettă se izbi de umărul lui Windu. Jediul se învârti spre înapoi. Mâna i se întinse după sabie. Dar înainte să o poată atinge, Boba lovi din nou, de data asta în celălalt umăr. Și din nou!

Bammm! Bammm! Cu fiecare lovitură, Jediul se dădea înapoi. Boba îl va fixa de perete, într-o clipă. Și apoi... Îi va da lovitura de moarte!

— Nu am avut de ales! Vocea lui Mace era profundă, fără teamă. Fără vreun avertisment, sări, trecând pe lângă Boba în timp ce scotea sabia de lumină. Așa cum nu-mi dai tu de ales, acum!

Sabia de lumină străluci într-un violet profund. Zumzetul ei umplu camera, iar Mace Windu o legănă... și lovi! Pammm! Boba se clătină spre înapoi. Sabia de lumină îi atinsese armura. Își reveni imediat, ferindu-se. Mace îl urmări, cu veșmintele involburându-se în urma lui.

Pammm! Sabia de lumină lovi din nou! Dar de data asta Boba era pregătit. Sau cel puțin așa credea. Sabia violet al lui Mace îi tăie pistolul flechette din mână.

O lumină orbitoare indigo se aprinse în timp ce Mace Windu se trase înapoi, cu brațul ridicat pentru o altă lovitură. Înainte să poată lovi, Boba scoase pumnul cu mâna liberă și atacă. Pumnul sfâșie roba lui Mace. Jediul se răsuci, evitând lama. Dar pumnul lui Boba îl urmă, izbind în coastele Jediului.

— Ah...!

Mace se clătină într-o parte. Înainte să se poată feri, Boba era pe el! Bammm! Boba aruncă pumnul spre capul lui Mace – dar Jediul era prea rapid! Se lăsă în jos și se rostogoli, sărind înapoi picioare. Sabia de lumină se ridică, apoi căzu...

Și lovi.

— Ahhh! strigă Boba în timp ce lama strălucitoare îl izbi în umăr.

Îl cuprinse durerea. Sângele se scurgea din rana provocată de Grievous.

— Predă-te! porunci Mace Windu. Predă-te și promit că vei primi un tratament corect!

— Să mă predau?

Boba ezită, simulând îndoială. Nevăzut, își înfipse pumnalul la centură, apoi întinse mâna după grenada cryo-ban.

— Ai cuvântul meu, continuă Mace.

— Și tu ai ura mea! țipă Boba.

Aruncă grenada! Mace sări, părând să zboare pe deasupra capului lui Boba.

Zbaannnggg!

Boba se îndepărtă de explozia înghețată. Valurile de frig amortit se repezică pe lângă el, în timp ce explozia criogenică absorbea căldura. Frigul nu putea pătrunde prin armura corporală a lui Boba. Dar Mace Windu nu avea armură. Jediul se împiedică, aproape căzând în timp ce valurile înghețate îl secau de energie. Boba își scoase pistolul flechette. Se ridică deasupra Jediului căzut și trase.

Bammm! O durere orbitoare îi cuprinse brațul lui Boba când îl lovi sabia de lumină a lui Mace Windu.

— Nu! strigă Boba.

Boba căzu, agonizând. Se rostogoli, încercând să se ridice în picioare. Bammm! Sabia de lumină se izbi de capul lui. Nici măcar casca nu putu să absoarbă lovitură. Boba strigă de durere și furie, lovind orbește în silueta de deasupra lui.

— Nu vreau să te ucid, spuse Mace Windu trist. Predă-te sau mori.

— Niciodată.

Își repezi pumnalul. Arma Jedi devie lama pumnalului într-o parte.

— Nu-mi lași de ales! strigă Mace.

Boba încercă să se ridice în picioare. Sângele îi curgea din răni. Pumnalul era zadarnic și inaccesibil. Și blasterele lui erau pe *Sclav I*. Dar mai avea saberdartul. Își strecură mâna spre centura utilitară. Degetele lui se strecurară în configurația familiară a aruncătorului. Saberdartul otrăvit era încărcat în el. Avea doar o singură lovitură.

De data asta nu voi rata.

Ridică mâna. Mace Windu era la doar câțiva metri distanță. Boba se uită fix la Jedi, convocându-și toate forțele. Toată ura lui. Degetul său apăsă pe trăgaci.

Săgeata cânta din aruncătorul din palmă, ca o viespe înfuriată. Se învârti, sclipind, prin aer, direct spre gâtul lui Mace Windu.

L-am prins! Mintea lui Boba cânta triumfătoare. Mace Windu tresări. Mâna i se repezi prin aer. Între degete sale, saberdartul tremura ca o insectă prinsă.

— Nu! gemu Boba.

Mace Windu aruncă într-o parte săgeata mortală. Se îndreptă spre Boba, cu sabia de lumină gata să lovească. Boba Fett era încolțit.

— Asta este ultima mea cerere de a te preda, spuse Maestrul Jedi.

— Nu, spuse Boba cu voce joasă.

Nu se va preda niciodată. Jediul mai făcu un pas spre el. Boba se gândi la prietenii lui de pe Tatooine.

La revedere, Ygabby. La revedere, Gab'borah. Îmi veți lipsi.

Se gândi la tatăl său, luptând până în ultima clipă.

Boba ridică capul și se uită fără teamă la Mace Windu.

— Există lucruri mai rele decât moartea, spuse vânătorul de recompense, ridicând pistolul cu flechette.

— Există, răspunse Jediul cu vocea sa puternică. Într-adevăr, ești curajos, străine. Ți-aș fi cruțat viața. Dar nu-mi dai de ales...

Ridică brațele. Lama de lumină strălucitoare sfâșie prin aer.

— Stop!

Un strigăt poruncitor, asurzitor, umplu camera. Pașii grei răsunară în timp ce gărzile în uniformă se grăbiră să intre. Gardienii roșii ai Cancelarului îi înconjurară pe Mace Windu și pe Boba. Se auziră mai mulți pași. O altă siluetă intră în cameră, îmbrăcată în haine luxoase care îi trădau rangul înalt.

— Cine îndrăznește să distrugă acest loc? întrebă el.

Era Cancelarul Suprem Palpatine.

Capitolul 18

— Eminență, spuse Mace Windu. Își dezactivă sabia de lumină și făcu un pas respectuos înapoi. Am ajuns cu câteva minute mai devreme la întâlnirea noastră și am găsit acest intrus în anticamera dumneavoastră.

Făcu un semn spre Boba. Palpatine se întoarse. Se uită fix la vânătorul de recompense. Cancelarul Suprem aprobă din cap spre Boba, aproape pe nesimțite.

— Acest om nu-mi este străin, spuse Palpatine. Îl așteptam.

— Îl așteptați! exclamă Windu. Dar...

Palpatine se întoarse pentru a-l privi calm pe Jedi. Nu mai era figura blândă și amabilă care părăsise la începuturile sale în Senat. Acum, Cancelarul iradia putere – și aroganță.

— Îndrăzniți să vă îndoiiți? întrebă el. Acest vânător de recompense are informații importante – informații vitale pentru Republică! Și cearta asta îl împiedică să mi le aducă?

Pentru o clipă, Jediul nu spuse nimic. Apoi dădu din cap.

— Nu știam de întâlnire. Singura mea preocupare a fost pentru siguranța dumneavoastră și siguranța Republicii.

Palpatine flutură o mână spre Gărzile Roșii.

— După cum puteți vedea, sunt protejat. Sunt, ca întotdeauna, recunoscător pentru susținerea dumneavoastră. Dar acum, Maestre Windu, puteți pleca.

Palpatine înclină capul spre ușă.

Boba clipi. Își ascunse rapid armele și așteptă.

Mace Windu se înclină ușor. Dar ochii lui erau ațintiți asupra lui Boba.

— Da, Eminență. Consiliul Jedi îl va interoga pe acest vânător de recompense după întâlnirea sa cu dumneavoastră...

— Poate.

Mace Windu se îndreptă spre ușă. În ultimul moment se opri și se uită înapoi la Boba. Era o privire lungă și dură. Apoi ușa se închise în spatele lui.

Boba rămăsese cu Cancelarul Suprem Palpatine.

— Se pare că am o problemă cu oamenii care sosesc mai devreme la întâlnirile lor, spuse calm Cancelarul.

Se uită la Boba și zâmbi, dar în ochii lui nu era nicio căldură.

Boba aprobă din cap.

— Regret neplăcerile, spuse el.

Făcu un pas înainte, tresărind de durere. Cancelarul făcu semn spre casca lui Boba.

— Poți înlătura aia, spuse el cu vocea de un calm amenințător. Știu cine ești, Boba Fett.

Boba inspiră brusc. Apoi făcu așa cum îi poruncise Cancelarul și ținu casca în mână.

— Știu că ești cel mai important vânător de recompense al clanului Hutt, continuă Palpatine. Știu, de asemenea, că ești tu însuși vânat – de Conte Dooku. Și de Durge.

— Nu neg, răspunse Boba.

— Zici că ai vești pentru mine. Informații. Ochii lui Palpatine sclipiră. Măinile lui neteziră faldurile bogate ale robei lungi. Aștept.

Boba aruncă o privire către Gardienii Roșii, iar Palpatine îi făcu semn să-l urmeze în biroul său. Odată ce rămaseră singuri, Boba vorbi.

— Sunteți în război împotriva Separatiștilor, spuse Boba. Conte Dooku conduce cauza Separatistă. El este cel mai periculos inamic și are armate de droizi. Dumneavoastră ați adunat o armată puternică de clone. Aceste clone au fost create

de cineva numit Tyranus. Tyranus este, deci, aliatul dumneavoastră – sau cel puțin așa credeți. Dar eu știu adevărul, domnule Cancelar.

Boba se opri. Venise momentul să dezvăluie ceea ce știa. Secretul îi dăduse putere și scop timp de ani de zile. Acum i-l va dezvălui Cancelarului Suprem.

Aliniindu-se cu Palpatine, Boba ar câștiga mai multă putere. Ar fi bine plătit pentru informațiile sale. Apoi putea să plece și să se întoarcă pe Tatooine triumfător, chiar dacă nu îl prinsese pe Wat Tambor.

— Aștept, spuse Palpatine cu voce joasă.

— Am aflat despre asta când eram prizonier al Contelui pe Raxus Prime. Pe atunci eram un băiat. A crezut că nu are de ce să se teamă pe mine. Dar s-a înșelat. Boba inspiră adânc, apoi spuse: Conte Dooku și Tyranus sunt una și aceeași persoană. Cel mai mare inamic al dumneavoastră este cel care v-a creat armata. Este o capcană.

Palpatine ridică capul. Ochii lui lacomi, adânci, străluciră de bucuria cunoașterii. Bucuria puterii. Bucuria triumfului.

— Știu, spuse el.

Capitolul 19

Boba ezită.

— Știți deja?

Palpatine aprobă din cap. Măinile i se strecură în interiorul faldurilor robei.

— Nu este nimic de care eu să nu știu, spuse el. Nimic din ce merită știut, oricum.

— Dar... de ce...

Mâna lui Palpatine se ridică, ordonând tăcerea.

— Aceste informații nu sunt ale tale, Boba Fett. Sunt doar ale mele. Palpatine se uită atent la Boba, apoi continuă. Am auzit multe despre priceperea ta în calitate de urmăritor și vânător de recompense. Știu cum a murit tatăl tău. Știu cine l-a ucis – și de ce. Când ai venit aici, știam că îl vei vâna pe acel Maestru Jedi.

Boba se ridică, uluit.

— Am aranjat deja ca nava ta să fie adusă aici de la Templul Jedi, spuse Palpatine. Vei fi escortat la ea în câteva clipe. Vei părăsi imediat Coruscantul. Și nu vei spune nimic despre întâlnirea asta, nimănui – niciodată.

Palpatine își scoase mâna din robă. O întinse spre Boba. În palma lui scliffea un cub de credit¹⁰ strălucitor.

— Ar trebui să fie o compensație bună pentru tine, vânătorule de recompense. Cred că avem un acord și cred că împărtășim un dușman comun.

Gura lui Palpatine se curbă într-un zâmbet mic și sinistru. Boba se uită la el, apoi la cubul de credit. Apoi luă cubul, aprobând din cap.

— Nu voi spune niciun cuvânt, niciodată, răspunse Boba.

— Ar fi bine să nu o faci, spuse calm Palpatine.

Din hol se auzi zgomotul Gărzilor Roșii.

Boba își puse casca peste cap. Se strâmbă, dar putea supraviețui cu durerea.

Va trăi ca să se întoarcă pe Tatooine.

Va putea trăi cu o mulțime de lucruri, având în vedere averea pe care i-o dăruise Palpatine.

¹⁰ Cuburile de credit – credite sub forma unui mic cub strălucitor, asemănător cu cipurile de credit, întrucât un cub putea păstra oricât, de la o cantitate mică la o sumă extrem de mare de credite.

Capitolul 20

Sclav I se ridică spre cerul catifelat de deasupra Coruscantului. Departe, mult mai jos, luminile spectrale ale Orașului Galactic sclipeau și străluceau, apoi începură să devină din ce în ce mai slabe, pe măsură ce nava lui Boba se depărta. În câteva clipe, Coruscantul era doar o pată sclipitoare în galaxie.

Și în curând, chiar și Coruscantul dispăruse.

Boba Fett stătea îngândurat la comenzi. Aranjase deja să-i fie stocate într-un cont de pe Aargau creditele primite de la Palpatine. În felul ăsta, Boba putea să le acceseze ori de câte ori avea nevoie de ele. Și nimeni altcineva nu o putea face – nici măcar Jabba.

Gangsterul Hutt ar putea să-l ia la întrebări pe Boba pentru că se întorsese fără Wat Tambor. Dar, cum lupta între Republică și Separatiști continua să se întetească, Boba bănuia că Jabba va găsi alte lucruri care să-i ocupe mintea lacomă.

În plus, Boba nu mai era intimidat de gândul la Jabba. Avea destule credite ca să-i ajungă pentru tot restul vieții. Acum va putea să-și aleagă recompensele, selectându-le doar pe cele care îl provocau.

Și vor fi destule! Auzise deja zvonuri despre o răpire pe Rodia.

Dar mai întâi și-ar putea lua puțin timp liber, ca să se distreze.

All-Human Free-For-All¹¹ de pe Jubilar va avea loc în curând. Ar putea merge acolo. I-ar prinde bine o pauză....

Trecutul era acum în urma lui Boba. Tatăl său era îngropat de mult.

Boba nu-l omorâse pe Mace Windu, dar bănuia că îl așteptau – pe el și pe toți ceilalți Jedi – probleme foarte mari.

Iar dragostea și respectul pe care le simțise Jango față de fiul său nu vor muri. Și nici dragostea lui Boba pentru tatăl său nu se va schimba.

Mace Windu fusese un adversar puternic. Și unul demn. Dar Boba Fett știa că vor mai fi mulți alții.

Se aplecă înainte, uitându-se la imensitatea spațiului.

Galaxia era un loc mare. Nesfârșit, periculos, incitant. Așteptau acolo un milion de aventuri, pentru oricine va fi suficient de îndrăzneț să le trăiască.

Cursul lui Boba era stabilit. Avea o navă foarte bine înarmată, iar *Sclav I* era cea mai bună navă din galaxie.

Boba zâmbi. Viitorul era al lui.

Și era pe cale să și-l ia în propriile mâini.

Sfârșit

¹¹ All-Human Free-For-All – eveniment de pe Jubilar în care se desfășurau lupte cu gladiatori.

UNIVERSUL STAR WARS ANEXE

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici și nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna și-a servit cetățenii bine și cu credință. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăși conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în fața legii și își trăiau viața cu drepturi care le garantau deopotrivă șansă și libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut și primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace și expansiune galactică determinată de inventarea și progresul călătoriilor în hyperspațiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz și neînfricat, numărând sute și mii de membri ce a slujit la apărarea și protecția popoarelor Republicii. Înțelepciunea, bravura și puterea lor au devenit legendă. Trăgându-și tăria comună de la Forță, Cavalerii Jedi au menținut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generații după generații și au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili și demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă față de orice atac din afară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mișcare pentru că ea ar fi însemnat un eșec sigur. Cetățenii Vechii Republici au putut dormi liniștiți în paturile lor, aflați în siguranță înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuși. Dar, la fel ca în multe societăți democratice, el nu a venit din partea unei forțe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influență și mită, plecându-se cel mai adesea în fața dorințelor celor implicați în afaceri de comerț interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace și mulțumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contingent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au părăsit o vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith și au adus

această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere și să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supușilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith și a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici și ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, acești Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmașă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa și căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găsește învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith și le folosește pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoștințe Kun pune la cale o vastă și puternică frăție și își arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun și alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei și reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este și el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veșnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți și nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambițios și lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență și autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie și va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Președinte al Republicii și s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi și avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu știau era că Palpatine își trăgea puterea și carisma de la partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Președinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta își urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planșeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi științe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i știa de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns

la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbușite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic și executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăsaseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet și discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului și întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să știe, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine și au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mișcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan și senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Președinția Senatului. Tentativa lor a eșuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reședința lui Organa în Casa Cantham din Orașul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine și a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mișcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar și întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici și sistemului senatorial și socotea că odată pusă în mișcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest pașnic pe principalul port spațial al planetei, blocând piste de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise și alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici și în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoșteau s-a prăbușit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri și arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă și mai important, poate, Organa și mica sa grupare de simpatizanți ai rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor și trupelor Imperiale.

Multe grupuri izolate de rezistență împrăștiate în toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme și desigur nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea senatoarei Mohtma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă

la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea și dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Șeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroșilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare și armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme și-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeași conferință, l-a sfidat în mod fățiș pe Palpatine și chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

*„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;
Ai instituit o politică flagrantă de rasism și genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.
Ai înlăturat conducătorii aleși ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i și Guvernatori după bunul tău plac;
Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;
Ai ucis și întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;
Ai extins armata dincolo de limitele necesare și prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuși;
Noi, Alianța Rebelă, în numele și cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public și solemn intențiile noastre:
Să luptăm și să ne opunem ție și forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;
Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;
Să provocăm distrugerea ta și distrugerea Imperiului Galactic;
Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;
Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem cheazășie proprietățile, onoarea și viețile noastre.”*

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine și a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase și specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați și întemnițați de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

